

בעזרת השם יתברך

ליקוטי זוהר מוסר והלכה

מחק לישראל ויוסף לחק

פרשת נח

בוזולק ליימי הע'בווע' ד'בר יום ביומו

יוצא לאור בעזרת השם יתברך על ידי:
מפעל עולמי ללימוד חק לישראל

מטרת המפעל:

ללמוד זוהר מוסר והלכה בדקות ספורות בלבד,
ולזכות להיות בן עולם הבא

כסלו תשס"ו לפ"ק

הוצאת:

מפעל עולמי ללימוד חק לישראל

מטרת המפעל, ללמוד:
זוהר מוסר והלכה
בדקות ספורות בלבד,
ולזכות להיות בן עולם הבא

* * *

כל הזכויות מהזוהר הקדוש עם
פירוש המבואר ומנוקד שמורות
להוצאת א. בלום,
ירושלים עיה"ק תובב"א

* * *

הכל נדפס באותיות גדולות מאירת עינים למען ירוץ
הקורא בו, ועתה קבלו מאתנו שלחן ועליו לחם וכל
מיני מגדים והתענגו בו, ויהיו חיים לנפשך, וכן
לגרגרותיך, תלך לבטח דרכך, ורגלך לא תגוף.

זֶה הַשַּׁעַר לְהַ' צְדִיקִים יִבְּאוּ בוֹ

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום א פרשת נח

קודם הלימוד יאמר: הנני רוצה ללמוד, כדי שביאני התלמוד לידי מעשה, ולידי ידיעת התורה. והריני עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהו"ה ובשם אדני מתיחדים יאהדונה"י על ידי הנעלם בדחילו ורחימו ביחודא שלים בשם כל ישראל.

זוהר

תרגום הזוהר

(דף נ"ט ע"ב)

אֱלֹהִים תולדות נח. רבי חייא פתח (ישעיה ס')
ועמד כלם צדיקים לעולם יירשו ארץ
נצר מטעי מעשה ידי להתפאר.

זכאין אינון ישראל דמשתדלי באורייתא, וידעי
ארחין דאורייתא, דבגינה זבון לעלמא דאתי.
שעוסקים בתורה, וידעין ארחין דאורייתא, וידעין דרכי התורה, דבגינה זבון לעלמא
דאתי. שבשבילה זכו לעולם הבא.

אֱלֹהִים תולדות נח. רבי חייא פתח
לבאר הכתוב נח איש צדיק,
כמה שנאמר בישיבה ועמד כלם
צדיקים לעולם יירשו ארץ נצר
מטעי מעשה ידי להתפאר פדלהלן.
זכאין אינון ישראל דמשתדלי
באורייתא, אשריהם ישראל
שעוסקים בתורה, וידעין ארחין דאורייתא, וידעין דרכי התורה, דבגינה זבון לעלמא
דאתי. שבשבילה זכו לעולם הבא.

מוסר

(מספר תוצאות חיים)

הדברים אשר יתן אל לבו כדי שישוב מיני פגם עושה לו ולנפשו ולכל
בתשובה הם אלו, שידע כמה העולמות בהיותו חוטא. האחד פגם

הלכה פסוקה

(שלחן ערוך יורה דעה מסימן קי"ג ואילך)

א דבר שאינו נאכל כמות שהוא חי וגם את הפת או לפרפרת שבשלו נכרי אפילו
עולה על שלחן מלכים ללפת בו בכלי ישראל ובבית ישראל אסור משום

זוהר

תרגום הזוהר

תָּא חַוִּי, כָּל יִשְׂרָאֵל אֵית לֹון חוּלְקָא
 לְעֵלְמָא דְאַתִּי, בַּא וִירָאָה, כָּל יִשְׂרָאֵל
 יֵש לְהֵם חֶלֶק לְעוֹלָם הַבָּא, מְאִי
 מְעַמָּא, בְּגִין דְנִטְרִין בְּרִית דְעֵלְמָא
 אֲתַקְנִים עֲלֵיהּ, וְלָמָּה, מִפְּנֵי
 שְׁשׁוּמְרִים הַבְּרִית מִילָה שְׁהַעוֹלָם
 עוֹמֵד עֲלֵיו, כְּמָה דְאַתְּ אָמַר, כְּמוֹ
 שְׁנֵאמַר, אִם לֹא בְרִיתִי יוֹמָם וְלַיְלָה
 חוּקוֹת שָׁמַיִם וְאָרְצָא לֹא שְׁמַתִּי. וְעַל
 דָּא יִשְׂרָאֵל דְנִטְרִי בְרִית וְקַבִּילוּ לִיה
 אֵית לֹון חוּלְקָא בְּעֵלְמָא דְאַתִּי. וְעַל
 כֵּן, יִשְׂרָאֵל שְׁשׁוּמְרִים הַבְּרִית וְקַבִּלוּ
 אוֹתוֹ עֲלֵיהֶם, יֵש לְהֵם חֶלֶק לְעוֹלָם
 הַבָּא.

תָּא חַוִּי, כָּל יִשְׂרָאֵל אֵית לֹון חוּלְקָא לְעֵלְמָא
 דְאַתִּי, מְאִי טְעַמָּא בְּגִין דְנִטְרִין בְּרִית דְעֵלְמָא
 אֲתַקְנִים עֲלֵיהּ, כְּמָה דְאַתְּ אָמַר (ירמיה ל"ג) אִם
 לֹא בְרִיתִי יוֹמָם וְלַיְלָה חוּקוֹת שָׁמַיִם וְאָרְצָא
 לֹא שְׁמַתִּי. וְעַל דָּא יִשְׂרָאֵל דְנִטְרִי בְרִית
 וְקַבִּילוּ לִיה אֵית לֹון חוּלְקָא בְּעֵלְמָא דְאַתִּי.
 וְלֹא עוֹד אֱלָא בְּגִין כְּדָא אֶקְרוּן צַדִּיקִים. מִכָּאן
 אוֹלִיפְנָא כָּל מָאן דְנִטְרִי הָאִי בְרִית דְעֵלְמָא
 אֲתַקְנִים עֲלֵיהּ, אֶקְרִי צַדִּיק, מְנָא לֹן מִיּוֹסָף,
 בְּגִין דְנִטְרִי לִיה לְבְרִית עֵלְמָא, זְכָה דְאֶקְרִי
 צַדִּיק. וְעַל כֵּן וְעַמְדָּא בְּלָם צַדִּיקִים לְעוֹלָם
 יִירָשׁוּ אֶרְצָא.

וְלֹא עוֹד אֱלָא בְּגִין כְּדָא אֶקְרוּן
 צַדִּיקִים, וְלֹא זֶה בְּלִבְדָּא, אֱלָא שְׁמִפְּנֵי
 זֶה נִקְרָאִים צַדִּיקִים. מִכָּאן אוֹלִיפְנָא כָּל מָאן דְנִטְרִי הָאִי בְרִית דְעֵלְמָא אֲתַקְנִים עֲלֵיהּ
 אֶקְרִי צַדִּיק, מִכָּאן לְמַדְנֵי כָּל מִי שְׁשׁוּמֵר זֶה הַבְּרִית שְׁהַעוֹלָם עוֹמֵד עֲלֵיו, נִקְרָא צַדִּיק, מְנָא
 לֹן מִיּוֹסָף, בְּגִין דְנִטְרִי לִיה לְבְרִית עֵלְמָא זְכָה דְאֶקְרִי צַדִּיק, מְאִיפָה אָנוּ לְמַדִּים זֶה, מִיּוֹסָף,
 שְׁמִפְּנֵי שְׁשׁוּמֵר לְבְרִית עוֹלָם זְכָה שְׁנִקְרָא צַדִּיק. וְעַל כֵּן וְמִשׁוּם זֶה נֵאמַר וְעַמְדָּא בְּלָם צַדִּיקִים,
 שֶׁהֵם נִקְרָאִים צַדִּיקִים בְּשִׁבִיל שְׁשׁוּמְרִים הַבְּרִית, לְעוֹלָם יִירָשׁוּ אֶרְצָא זֶה אֶרְצָא הָעֲלִיּוֹנָה אֶרְצָא
 הַחַיִּים, חֶלֶק לְעוֹלָם הַבָּא. (וּבְזָה מְפָרֵשׁ אֵלֶּה תּוֹלְדוֹת נַח נַח אִישׁ צַדִּיק, שְׁשׁוּמֵר הַבְּרִית, וְלִכְּן אִיקְרִי
 צַדִּיק, וְלִכְּן נִצּוֹל וְנִבְנָה הָעוֹלָם מִמֶּנּוּ).

מוסר

בְּגוֹפּוֹ שֶׁהוּא חוֹתֵם תְּכַנִּית הַמְרַפֵּכָה דְאַפְחִישׁ פְּמִלְיָא דְלְעִילָא, וְכָל אֶבֶר שְׁלֹא
 הָעֲלִיּוֹנָה, וְאֶמְרוּ בְּתִיקוּנִים וְוִי לִיה מֵאן נִתְקַן כְּרָאוּי חוּזְרָ לְבָא עֲלֵיו בְּגִלְגוּל. וְכָל
 דְאַפְחִישׁ קוֹמְתִיה בְּעוֹבְדִין בִּישִׁין נִשְׁמָה פְּגוּמָה אִין הַשְּׁכִינָה שׁוֹרָה כָּה

הלכה פסוקה

בְּשׁוּלֵי נְכָרִי: ב בִּיצָה אָף עַל פִּי שְׁרָאוּיָה ג בָּלִים שְׁבִשָּׁל בְּהֵם הַנְּכָרִי לְפָנֵינוּ דְכָרִים
 לְגוּמְעָה חִיָּה אִם בְּשָׁלָה נְכָרִי אִסוּרָה: שֵׁישׁ בְּהֵם מְשׁוּם בְּשׁוּלֵי נְכָרִי צָרִיכִים

תרגום הזוהר

זוהר

רבי אלעזר פתח לבאר הפתויב אלה תולדות נח נח איש צדיק, במה שנאמר בתהלים, לכו חזו מפעלות ה' אשר שם שמות בארץ, האי קרא הא אתמר ואוקמוה, פסוק זה כבר נתפרש וישבוהו, אבל עכשיו נפרשהו באפן דלהלן, שואל לכו חזו, מאי חזו, למה נאמר בלשון תרגום, הנה לו לומר לכו ראו, ומתרגן, שהוא לשון נבואה, במה דאת אמר כמו שנאמר חזו קשה הגד לי, ופרוש הפסוק לכו חזו מפעלות ה', בעובדוי דקודשא בריה הוא עבד אתגלי נבואה עלאה לבני נשא, במעשים שהקדוש ברוך הוא עושה בעולמו, מתגלית נבואה עליונה לבני אדם, (רצונו, שכאשר תסתכלו במפעלות ה' תראו נפלאות ה' כמו שראו הנביאים בנבואה).

(ד"ס א) רבי אלעזר פתח (תהלים מ"ו) לכו חזו מפעלות ה' אשר שם שמות בארץ האי קרא הא אתמר ואוקמוה. אבל לכו חזו, מאי חזו, במה דאת אמר (ישעיה כ"א) חזו קשה הוגד לי. בעובדוי דקדשא בריה הוא עבד, אתגלי נבואה עלאה לבני נשא.

אשר שם שמות. שמות ודאי, דהא שמא גרים לכלא. כתיב ויקרא את שמו נח לאמר זה וגומר, אמאי הכא לאמר. ואמאי זה. אלא לאמר דא אתתא. זה דא צדיק (נ"א רמזו כמו דקדשא בריה הוא קרא ליה נח נייחא דארעא לאמר, מאי לאמר, אלא אתר דא קרי ליה נח ומאן איהו ארעא קדישא לאמר זה ינחמנו ממעשנו וגומר, עבד ליה קדשא בריה הוא לתתא כגוננא עלאה) (נ"א זה דא צדיק וכן

אשר שם שמות, שמות ודאי, קרי שמות בצירי, דהא שמא גרים לכלא, שהרי השם גרם לכל. וכמו כן כתיב לעיל בסוף פרשת בראשית ויקרא את שמו נח לאמר זה וגומר. אמאי הכא לאמר ואמאי זה, למה נאמרה פאן מלת "לאמר", וכן מלת "זה" מיותרת, והנה לו לומר ויקרא את שמו נח כי ינחמנו. ומתרגן אלא "לאמר" דא אתתא, "לאמר" רומז על מדת מלכות הנקראת אשה, "זה" דא צדיק, "זה" רומז על מדת צדיק יסוד עולם,

מוסר

שנאמר כל [איש] אשר בו מוס לא יקרב. ווי ליה לבר נש דנשמתי נחיתא תחות פגם בנשמתי היקרה אשר חצובה ממקום רגלוי, וכן בחטאו מוריד השכינה (רות גבוה שחטא עד אשר השפילה לרגליו. ג) ותגל מרגלותיו ותשכב והשכינה

הלכה פסוקה

הכשר: ד אם הוא פלי חרם מגעילו ג' מדאורייתא: (סי קיד) ה יין תפוחים ויין פעמים ודיו מפני שאין לאיסור זה עיקר רמונים וכיוצא בהם מתר לשתות בכל

זוהר

תרגום הזוהר

בגין דלא מתפרשן דא מן דא, להורות שמדות יסוד ומלכות אינן נפרדות זו מן זו. אמר רבי יצחק לאמר דא ארעא קדישא, גם הוא סובר שמלת לאמר רומזת על מדת המלכות הנקראת ארץ הקדושה, ומביא ראיה שמלת "זה" רומזת על מדת היסוד, כתיב הכא זה ינחמנו, וכתיב התם זה יי קוינו לו, והינו מדת היסוד שבו נקוים ונאספים כל שפע הספירות.

זכאין אינון צדיקניא דרשימין ברשימו דגושפנקא דמלכא, אשריהם הצדיקים שהם נרשמים ברשימת חותם המלך, למהוי בשמיה רשימין, להיות רשומים בשמו, ואיהו שוי שמיהן בארעא ברקא יאות, והוא שם שמותיהם בארץ

כראוי, (הינו ששם בפיות בני אדם שיקראו שמותיהם של כל אחד כראוי, לפי בחינתו).

כתיב ויקרא את שמו נח, וכתיב ויקרא שמו יעקב, אמאי לא כתיב את. אלא התם דרגא חדא, והכא דרגא אחרא, אצל יעקב היתה מדרגה אחת, ואצל נח היתה מדרגה אחרת, כדכתיב ואראה את יי, ואראה יי לא כתיב את יי, שמלת "את" רומזת על

מוסר

מיללת עליו (איכה א, יד) נתנני ה' וכו'. שהוא בן כסיל תוגת אמו. ומאן דחב ופגם המגיע בה שהוא נרנן מפריד אלוף. לגבי שכניתא פאלו מפשיט שכניתא ועוד שהיא עמנו בגלות וכשאנו חוטאים אנו מאריכין גלותה. ועוד נותן לה עצב

הלכה פסוקה

מקום דדבר שאינו מצוי לא גזרו עליו: שמעמידים אותם בעזר קיבת שחישתם (סי' קטו) ו חלב שחלבו גוי ואין ישראל שהיא גבילה ואפילו העמידוה בעשבים רואהו אסור: ז גבינות הנכרי אסורים מפני אסורה:

(נח לאמר, נח) דא צדיק לאמר דא נוקבא בגין דלא מתפרשן דא מן דא: אמר רבי יצחק לאמר דא ארעא קדישא. (זה אמת) כתיב הכא זה ינחמנו, וכתיב התם (ישעיה כ"ה) זה יי קוינו לו.

זכאין אינון צדיקניא דרשימין ברשימו דגושפנקא דמלכא למהוי בשמיה רשימין, ואיהו שוי שמיהן בארעא ברקא יאות.

כתיב ויקרא את שמו נח, וכתיב (בראשית כ"ה) ויקרא שמו יעקב, אמאי לא כתיב את. אלא התם דרגא אחרא (ד"א חדא) והכא דרגא אחרא, (נ"א את כמה דאת אמר ואראה את יי) כדכתיב (ישעיה ו') ואראה את יי, ואראה יי לא כתיב אלא את יי, אוף הכא בנח

תרגום הזוהר

זוהר

השכינה, אוף הָבָא בְּנַח וַיִּקְרָא אֶת שְׁמוֹ נַח, כְּמוֹ כֵּן פָּאן בְּנַח נְאָמַר וַיִּקְרָא "אֶת" שְׁמוֹ נַח, שֶׁהַשְּׂכִינָה הַנְּרֻמָּזֶת בְּמִלַּת אֶת הִיא קְרָאָה אֶת שְׁמוֹ נַח, אֲבָל בִּיעֲקֹב נְאָמַר וַיִּקְרָא שְׁמוֹ יַעֲקֹב, בְּלִי מִלַּת "אֶת" מִשּׁוּם

וַיִּקְרָא אֶת שְׁמוֹ נַח, וַיִּקְרָא שְׁמוֹ יַעֲקֹב דִּילִיָּה קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְמַשׁ קְרָא לִיָּה יַעֲקֹב, אֲבָל הָבָא אֶת לְאַתְּבַלְלָא שְׂכִינְתָּא (נ"א דְהִיא) דְרָגָא אַחְרָא לְתַתָּא:

דְרָגָא דִּילִיָּה קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְמַשׁ קְרָא לִיָּה יַעֲקֹב, שֶׁמְדַרְגָּה שְׁלוֹ (תַּפְאָרֶת) דְהִינּוּ הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְמַשׁ קְרָא לוֹ יַעֲקֹב, אֲבָל הָבָא "אֶת" לְאַתְּבַלְלָא שְׂכִינְתָּא, אֲבָל פָּאן בְּנַח מִלַּת אֶת רֻמָּזֶת לְכָלֵל אֶת הַשְּׂכִינָה שֶׁהִיא קְרָאָה לוֹ נַח, דְהִיא דְרָגָא אַחְרָא לְתַתָּא, שֶׁהִיא מְדַרְגָּה אַחְרַת לַמָּטָה:

מוסר

בְּלְבוּשָׁהָ. וְאָמַר בְּרַעֲיָא מְהִימְנָא הַפּוֹשְׁעִים בֵּי. וּמְסַלֵּק הָאֵם מֵעַל הַבְּנִים, שְׂכִינְתָּא מֵאֵן דְגָמִיל חֲסֵד עֲמָה לִית עֲרַךְ וְלַפְעָמִים הַפְּגָם מַגִּיעַ גַּם בְּכָל יְהוּ"ה לְאַגְרָא דִּילִיָּה וּמֵאֵן דְחָב לְגַבְהָ לִית עֲרַךְ לְעוֹנְשָׁא דִּילִיָּה. עוֹד כִּי בַפְּגָמוֹ פְּגָם בְּתַפְאָרַת עֲצָמוֹ שְׁנֵאמַר (ישעי' ס"ו)

וְהַפּוֹגֵם בְּמִדּוֹת הוּא פְּקוֹרַע לְבוּשׁ הַמְּלָךְ מֵעַל הַמְּלָךְ:

זֶה הַשְּׁעָר לְהַ' צְדִיקִים יִבְּאוּ בּוֹ

ליקוטי זוהר מוסר הלכה
מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ב פרשת נח

קוֹדֶם הַלִּימוּד יֵאמַר: הִנְנִי רוֹצֵה לְלַמּוֹד, כְּדֵי שֶׁיִּבְיֵאֵנִי הַתְּלִמּוּד לִיְדֵי מַעֲשֵׂה, וְלִיְדֵי
יְדִיעַת הַתּוֹרָה. וְהָרִינִי עוֹשֶׂה לְשֵׁם יְחִוּד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְנֵתִיה בְּשֵׁם יְהוּ"ה וּבְשֵׁם
אֲדֹנָי מְתִיחְדִים יֵאֱהַדְוֵנָה" עַל יְדֵי הַנֶּעֱלָם בְּדַחֲלוֹ וְרַחֲמֵנוּ בִּיחֻדָּא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל.

זוהר

תרגום הזוהר

(נח דף ס"א ע"א)

וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָרֶץ וְהִנֵּה נִשְׁחָתָה. אֲמַאי
נִשְׁחָתָה. בְּגִין כִּי הִשְׁחִית כָּל בֶּשֶׂר אֶת
דְּרָכּוֹ כְּמָה דְאַתְמַר.

רַבִּי חֵיָא פִּתַּח קָרָא וְאָמַר (יונה ג') וַיֵּרָא אֱלֹהִים
אֶת מַעֲשֵׂיהֶם כִּי שָׁבוּ מִדְּרָכָם הָרָעָה. תָּא
חַוֵּי, בְּשַׁעֲתָא דְבְּנֵי נֶשָׂא זַכָּאן וְנִמְרֵי פְקוּדֵי

וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָרֶץ וְהִנֵּה
נִשְׁחָתָה. שׂוֹאֵל, אֲמַאי נִשְׁחָתָה.
לְמָה נִשְׁחָתָה, וְכִי מַה חֲטָאָה, וּמִתְרַץ
בְּגִין כִּי הִשְׁחִית כָּל בֶּשֶׂר אֶת דְּרָכּוֹ
כְּמָה דְאַתְמַר. מִפְּנֵי שֶׁהִשְׁחִיתוּ בְּנֵי
הָאָדָם אֶת דְּרָכָם כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר, וְכִינּוֹן
דַּעֲקוּר הַבְּרִיאָה בְּשִׁבִיל הָאָדָם, לְכֹן
כְּשֶׁנִּשְׁחַת הָאָדָם נִשְׁחָתָה גַם הָאָרֶץ.

רַבִּי חֵיָא פִּתַּח קָרָא וְאָמַר בְּנִינְנָה, וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת מַעֲשֵׂיהֶם כִּי שָׁבוּ מִדְּרָכָם
הָרָעָה. תָּא חַוֵּי בְּשַׁעֲתָא דְבְּנֵי נֶשָׂא זַכָּאן וְנִמְרֵי פְקוּדֵי דְאוֹרֵייתָא, בָּא וְרָאָה, בְּשַׁעָה שְׁבְנֵי

מוסר

(מספר תוצאות חיים)

צְרִיךְ אָדָם שִׁידַע שֶׁכְּשֶׁהוּא חוֹטֵא פּוֹגֵם אַכְזָרִי עוֹמֵד לְקַטְרֵג עָלָיו, וְעוֹד כִּי מַה
בְּיָמִים, וְאוֹתוֹ הַיּוֹם הוּא מְלֹאךְ שְׂאָדָם מִתְקַן בָּהֶם נִשְׁמָתוֹ מִתְלַבֶּשֶׁת בָּהֶם

הלכה פסוקה

(שלחן ערוך יורה דעה מסימן קי"ט ק"כ)

א הַחֲשׂוֹד לְאֹכֹל דְּבָרִים הָאֲסוּרִים בֵּין אִם הוּא חֲשׂוֹד בְּאִיסוּר תּוֹרָה בֵּין אִם הוּא

זוהר

דְּאוּרֵייתָא, כְּדִין אַרְעָא אֲתַתְקַפַּת וְכָל חִידוֹ
אֲשַׁתְכַּחַת בְּהָ, מְאִי טַעְמָא, בְּגִין דְּשְׂכִינְתָא
שְׂרִייא עַל אַרְעָא, וּכְדִין כְּלָא עֲלָאי וְתַתְּאי
בְּחֻדְוָה.

וְכַד בְּנֵי נֶשֶׁא מְחַבְּלֵן אוֹרְחֵיהוּ, וְלֹא נִמְרִי
פְקוּדֵי אוּרֵייתָא וְחֻטְאֵן קָמִי מְאָרִיהוּן, כְּדִין
כְּבִיכּוּל דְּחִינָן לָהּ לְשְׂכִינְתָא מְעֻלְמָא,
וְאֲשַׁתְּאָרַת אַרְעָא מְחַבְּלָא, דְּהָא שְׂכִינְתָא
אֲתַדְּחִייתָא וְלֹא שְׂרִייא עֲלָהּ וּכְדִין אֲתַחְבַּלַת.
מְאִי טַעְמָא אֲתַחְבַּלַת, בְּגִין דְּשְׂרִייא רוּחָא
אַחְרָא עֲלָהּ דְּמְחַבְּלָא עֲלָמָא.

וְעַל דָּא אֲמַרִינָן דִּישְׂרָאֵל יְהִי עִזּוֹ לְאַלְהִים,

תרגום הזוהר

הָאָדָם צְדִיקִים וְשׁוֹמְרִים מְצוּוֹת
הַתּוֹרָה, כְּדִין אַרְעָא אֲתַתְקַפַּת, וְכָל
חִידוֹ אֲשַׁתְכַּחַת בְּהָ, אִזּוֹ הָאָרֶץ
מִתְחַזְקַת, וְכָל שְׂמֵחָה נִמְצָאת בְּהָ,
מְאִי טַעְמָא, בְּגִין דְּשְׂכִינְתָא שְׂרִייא
עַל אַרְעָא, וּכְדִין כְּלָא עֲלָאי וְתַתְּאי
בְּחֻדְוָה. לְמָה, מִפְּנֵי כִי אִזּוֹ הַשְּׂכִינָה
שׁוֹכְנַת עַל הָאָרֶץ, וְאִזּוֹ כָּלם הַעֲלִינִים
וְהַתְּחַתּוּנִים בְּשִׂמְחָה.

וְכַד בְּנֵי נֶשֶׁא מְחַבְּלֵן אֲרַחֲיֵיהוּ וְלֹא
נִמְרִי פְקוּדֵי אוּרֵייתָא, וְחֻטְאֵן קָמִי
מְאָרִיהוּן, וְכֹאשֶׁר בְּנֵי אָדָם מְשַׁחֲתִים
דְּרַכָּם וְאִינִם שׁוֹמְרִים מְצוּוֹת הַתּוֹרָה,
וְחֻטְאִים לִפְנֵי אֲדוֹנָם, כְּדִין כְּבִיכּוּל
דְּחִינָן לָהּ לְשְׂכִינְתָא מְעֻלְמָא,
וְאֲשַׁתְּאָרַת אַרְעָא מְחַבְּלָא, אִזּוֹ

כְּבִיכּוּל דּוֹחִים אֵת הַשְּׂכִינָה מִהָעוֹלָם, וְאִזּוֹ נִשְׁאָרַת הָאָרֶץ נִשְׁחַתַּת, דְּהָא שְׂכִינְתָא אֲתַדְּחִייתָא
וְלֹא שְׂרִייא עֲלָהּ וּכְדִין אֲתַחְבַּלַת, דְּהִלָּא הַשְּׂכִינָה נִדְּחַתָּה וְאִינָה שׁוֹכְנַת עֲלֶיהָ, (וְאִינָה יְכוּלָה
לְהַשְׁפִּיעַ מְטוּבָה עַל הַתְּחַתּוּנִים), וְאִזּוֹ נִשְׁחַתַּת. שׁוֹאֵל מְאִי טַעְמָא אֲתַחְבַּלַת, לְמָה נִשְׁחַתַּת, וּמְתַרְץ
בְּגִין דְּשְׂרִייא רוּחָא אַחְרָא עֲלָהּ דְּמְחַבְּלָא עֲלָמָא, מִפְּנֵי שְׁשׁוֹכֵן רִיחַ אַחַר טָמֵא עֲלֶיהָ הַמְשַׁחֲתִית
הָעוֹלָם.

וְעַל דָּא אֲמַרִינָן דִּישְׂרָאֵל יְהִי עִזּוֹ לְאַלְהִים, דְּמְקַיְיִמִין עֲלָמָא, וְעַל זֶה אֲמַרְנוּ שִׂישְׂרָאֵל

מוסר

בְּצִאתָה מִהָעוֹלָם, [וּכְשֶׁאָדָם] פּוֹגֵם בָּהֶם וְכוּ', וְוִי לִיה וְוִי לְנַפְשִׁיהּ דְּדִינִין לִיה
אוֹתוֹ הַיּוֹם נִגְרַע מִלְּבוּשׁוֹ וְעוֹמֵד לְחוּץ
בְּבוֹשֶׁת מְתַעֲטֵף כְּאֶבֶל עַד שׁוֹבוֹ לְמוּטָב.
וְאָמְרוּ וְוִי לְהֵהוּא דְּגִרַע יוֹמִין לְעִילָא
אִתּוֹ עַל כָּל יוֹם שְׁנַיִם יָמִים וְיֹתֵר שְׁפָן

הלכה פסוקה

חֲשׂוֹד בְּאִיסוּר דְּרַבְּנָן אֵין לְסֻמוּף עֲלָיו בְּהֶם, שְׁהוּא חֲשׂוֹד עֲלֵיהֶם: כ הַחֲשׂוֹד עַל הַדְּבָר
וְאִם נִתְאַרַח עִמּוֹ לֹא יֵאכַל מִשְׁלוֹ מִדְּבָרִים אִינּוֹ נֶאֱמַן עֲלָיו אֲפִילוּ בְּשִׁבוּעָה: (סי' קכ)

זוהר

תרגום הזוהר

דמקיימין עלמא אלהים דא שכ׳נתא. ואם חס ושלום אי ישראל ישׁתפחו תיבין, מה כתיב (תהלים ג, יד) רומה על השמים אלהים וגומר, משום דרשת הכינו לפעמי כפף נפשי, בספת חמס ושנאת חנם פרו לפני שיחה וגומר. פגוונא דדור המבול דבגין חמס דתוות ביניהון הוה ביניהון שנאה ודכבו.

יכול אף בארעא דישׁראל בן, והא תנינן ארעא דישׁראל לא שר׳יא עלה רוחא אחרא ולא ממנא אחרא בר קדשא בריה הוא בלחודוי.

תא חזי, דארעא דישׁראל הכי הוא דלא שר׳יא עלה ממנא ולא שליחא אחרא בר

חמס דתוות ביניהון הוה ביניהון שנאה ודכבו. כמו בדור המבול, שבשביל החמס שהיה ביניהם היתה בין השכינה ובין בני אדם שנאה ואיבה, והיה מה שהיה.

שואל, יכול אף בארעא דישׁראל בן, שמא תאמר שגם בארץ ישראל שורה רוח אחר טמא בעת שמשחיתים בני אדם דרפס, והא תנינן ארעא דישׁראל לא שר׳יא עלה רוחא אחרא ולא ממנא אחרא בר קדשא בריה הוא בלחודוי. והלא למדנו שארץ ישראל אין שוכן עליה רוח אחר ולא ממנא אחר חוץ מהקדוש ברוך הוא לבדו.

ומתרץ, תא חזי דארעא דישׁראל הכי הוא דלא שר׳יא עלה ממנא ולא שליחא אחרא

מוסר

ראוי שיהיה התשובה והתורה והמצוה פירשו המפרשים שבשפתים עשרה שעות על חד תרין פנגד הימים שפגם. עוד היום וכן בלילה מתגלגלות שנים עשר

הלכה פסוקה

ג הקונה מהנכרי כלי סעודה של מתכת מפננים אף על פי שהם חדשים צריך או של זכוכית או כלים המצפים באבר להטבילם במקוה או מעין של ארבעים

זוהר

תרגום הזוהר

כר קודשא בריך הוא בלחודוי, בא וראה, שאמנם נכון הדבר שארץ ישראל פן הוא, שאין שוכן עליה ממנה ולא שליח אחר חוץ מהקדוש ברוך הוא לבדו, אבל שעמא חרא שרייא עלה לחבלא בני נשא, אבל לזמן מועט (הינו בשעת המגפה) שוכן עליה המחבל להשחית בני אדם, מנלן מדור, דכתיב וירא דוד את מלאך יי וחרבו שלופה בידו נטויה על ירושלים, וכדין אתחבלת ארעא,

קדשא בריך הוא בלחודוי, אבל שעמא חרא שרייא עלה לחבלא בני נשא. מנלן מדור, דכתיב (ר"ה א' כ"א) וירא דוד את מלאך יי וחרבו שלופה בידו נטויה על ירושלים וכדין אתחבלת ארעא.

אמר רבי אלעזר אפילו בההיא שעמא קדשא בריך הוא הנה. כתיב הכא מלאך יי, וכתיב התיב (בראשית מ"ח) המלאך הגואל אותי:

ואז נשחתת הארץ, כי מצא בעל חוב מקום לגבות את חובו.

אמר רבי אלעזר, אפילו בההיא שעמא קדשא בריך הוא הנה. אפלו באותה שעה (הינו בשעת המגפה גדלעיל) היה זה (המלאך שחרבו שלופה) הקדוש ברוך הוא בעצמו, ולמד זה מגזרה שנה, כתיב הכא מלאך יי, וכתיב התיב (בראשית מ"ח) המלאך הגואל אותי, והן לרע והן לטוב הקדוש ברוך הוא בעצמו שולט על ארץ ישראל, וזאת היא מעלתה:

מוסר

צירופי יהו"ה בכל שעה צירוף אחד, ואם חס ושלום פוגם הוא פוגם באותה הוי"ה והוא מורד באדוניו. עוד פירשו און הכי כורסייא איהי פגימא מחוביהון דישראל וצריך האדם לירא מלפגום כי צער מהפגם מגיע לשכינה המתלבשת

בכסא והיא מסתלקת מהכסא בהיותה פגומה, ועוד שהנשמות כלם מצויירות בכסא כמו שפרש רבי שמעון בן יוחאי בתיקונים בענין שימני כחותם ובהיות האדם פוגם מחשיף שורש נשמה המצויירת בכסא:

הלכה פסוקה

סאה: ד יברך על טבילת כלי ואם הם שנים או יותר מברך על טבילת כלים: ה צריך להטביל ידי הכלי: ו אם שכח ולא הטביל כלי מערב שבת או מערב יום טוב ותננו לגוי במתנה ואחר כך ישאלנו ממנו ומתן להשתמש בו:

זֶה הַשְּׁעָר לְה' צְדִיקִים יִבּוֹאוּ בּוֹ

ליקוטי זוהר מוסר הלכה
מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ג פרשת נח

קוֹדֶם הַלִּימוּד יֵאמָר: הֲנִי רוֹצֵה לְלַמּוֹד, כְּדֵי שְׂבִיאוּנִי הַתְּלִמּוּד לִידי מַעֲשֵׂה, וְלִידי
?דִיעַת הַתּוֹרָה. וְהִרְיֵנִי עוֹשֶׂה לְשֵׁם יְחִוּד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְנֵתִיהָ בְּשֵׁם יְהוּ"ה וּבְשֵׁם
אֲדֹנָי מִתִּיחָדִים יֵאָהֲדוּנָה"י עַל יְדֵי הַנְּעִלָם בְּדַחִילוֹ וּרְחִימוּ בִּיחֻדָּא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל.

זוהר

תרגום הזוהר

(נח דף ס"א ע"ב)

רְבִי יִצְחָק הָוֵה שְׂכִיחַ קָמִיה דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן,
אָמַר לֵיהּ, הָאִי קָרָא (דְּקָאמְרוּ) דְּכְתִיב
וְתִשְׁחַת הָאָרֶץ (דס"ב ע"א) לְפָנֵי הָאֱלֹהִים אִי כְּנִי
נְשָׂא חֲטָאן אַרְעָא בְּמָה. אָמַר לֵיהּ, בְּגִין דְּכְתִיב
כִּי הִשְׁחִית כָּל בָּשָׂר אֶת דְּרָכּוֹ כְּמָה דְּאִתְּמַר.

רְבִי יִצְחָק הָוֵה שְׂכִיחַ קָמִיה דְּרַבִּי
שְׁמַעוֹן, רְבִי יִצְחָק הָוֵה מְצוּי
אֲצֵל רְבִי שְׁמַעוֹן, אָמַר לֵיהּ הָאִי קָרָא
דְּכְתִיב וְתִשְׁחַת הָאָרֶץ לְפָנֵי
הָאֱלֹהִים, אִי כְּנִי נְשָׂא חֲטָאן אַרְעָא
בְּמָה. שְׂאֵל מְמַנּוּ לְמָה נְאָמַר וְתִשְׁחַת
הָאָרֶץ, כִּי אִם בְּנֵי אָדָם חֲטָאוּ הָאָרֶץ

בְּמָה חֲטָאָה, שְׁתִּשְׁחַת בְּשִׁבְלָם, אָמַר לֵיהּ, בְּגִין דְּכְתִיב כִּי הִשְׁחִית כָּל בָּשָׂר אֶת דְּרָכּוֹ כְּמָה
דְּאִתְּמַר, עָנָה לוֹ, מִפְּנֵי שֶׁהִשְׁחִיתוּ דְּרָכָם בְּהִשְׁחַתַּת זְרַע, כְּמוֹ שְׁנֵאמַר כִּי הִשְׁחִית כָּל בָּשָׂר אֶת
דְּרָכּוֹ, וְלָכֵן הָאָרֶץ נִשְׁחַתַּת כְּמוֹ שְׁלַמְדָּנוּ.

מוסר

(מספר תוצאות חיים)

יִדַע כָּל אָדָם כִּי בְּמַעֲשָׂיו הִרְעִים עוֹשֶׂה בְּגִיחָנָם כְּדִפְרִישׁוֹ בְּפִסּוּק (זכרי' ג') וְיִהְיוּשַׁע
לְכוּשִׁים צוּאִים לְהַלְבִּישׁ נִשְׁמָתוֹ הָיָה לְבוּשׁ בְּגָדִים צוּאִים. וְאָמְרוּ כְּזוֹהַר

הלכה פסוקה

(שלחן ערוך יורה דעה מסימן ק"ס ואילך)

א צְרִיךְ לְהִזְהָר בְּרַבִּית וְכַמָּה לְאוּיָן נְאָמְרוּ בּוֹ וְאִפְּלוּ הַלֵּוָה הַנּוֹתָנוּ וְהַעֲרַב וְהַעֲדִים

זוהר

תרגום הזוהר

בְּגוֹנָא דָא וַתִּמְטָא הָאָרֶץ וְאִפְקוּד עוֹנָה עָלֶיהָ. אֵלָא בְּנֵי נִשְׂא חֲטָאוֹ, וְאִי תִימָא אַרְעָא בְּמָה. אֵלָא עִיקְרָא דְאַרְעָא בְּנֵי נִשְׂא אִינוּן, וְאִינוּן מִחְבְּלִין אַרְעָא וְהִיא אֶתְחַבְּלָא, וְקָרָא אוֹכַח, דְּכָתִיב וַיִּרְא אֱלֹהִים אֶת הָאָרֶץ וְהִנֵּה נִשְׁחָתָה כִּי הִשְׁחִית כָּל בֶּשֶׂר אֶת דְּרָכּוֹ עַל הָאָרֶץ.

בְּגוֹנָא דָא וַתִּמְטָא הָאָרֶץ וְאִפְקוּד עוֹנָה עָלֶיהָ, כְּמוֹ כֵּן קָשָׁה עַל הַפְּסוּק הַזֶּה, אֵלָא בְּנֵי נִשְׂא חֲטָאוֹ, וְהִיא בְּנֵי אָדָם חֲטָאוֹ. וְאִי תִימָא אַרְעָא בְּמָה, וְאִם תֹּאמַר הָאָרֶץ בְּמָה חֲטָאָה, וְלָמָּה נִעְנְשָׁתָה. אֵלָא עִיקְרָא דְאַרְעָא בְּנֵי נִשְׂא אִינוּן, עֶקֶר הָעוֹלָם הֵם בְּנֵי הָאָדָם, וְאִינוּן מִחְבְּלִין אַרְעָא וְהִיא אֶתְחַבְּלָא, וְהֵם מִשְׁחִיתִים אֶת הָאָרֶץ וְהִיא נִשְׁחָתָה. וְקָרָא אוֹכַח וּמִהַפְּסוּק תּוֹכִיחַ זֶה, דְּכָתִיב וַיִּרְא אֱלֹהִים אֶת הָאָרֶץ וְהִנֵּה נִשְׁחָתָה שְׂכָר נִשְׁחָתָה (אֲךָ שְׂעֵדִין לֹא הִנֵּה הַמַּבּוּל), וְלָמָּה, כִּי הִשְׁחִית כָּל בֶּשֶׂר אֶת דְּרָכּוֹ עַל הָאָרֶץ.

תָּא חֲזִי, כָּל חֲטָאוֹי דְּבַר נִשְׁ כְּבִלּוֹתָא דִּילִיָּה תְלִין בְּתִשׁוּבָה. וְחֲטָאָה דְּאוּשִׁיד זִרְעָא עַל אַרְעָא וּמִחְבְּלָא אֶרְחִיָּה וְאִפִּיק זִרְעָא עַל אַרְעָא, מִחְבֵּל לִיָּה וּמִחְבֵּל אַרְעָא, וְעָלִיָּה כְּתִיב (יִרְמִיָּה ב') נִכְתָּם עוֹנֵךְ לְפָנָי, וְכָתִיב בֵּיה (תְּהִלִּים ה') כִּי לֹא אֵל חֲפֵץ רָשָׁע אֶתָּה לֹא יִגוּרְךָ רָע, בַּר בְּתִשׁוּבָה סָגִי. וְכָתִיב (בְּרֵאשִׁית

תָּא חֲזִי כָּל חֲטָאוֹי דְּבַר נִשְׁ כְּבִלּוֹתָא דִּילִיָּה תְלִין בְּתִשׁוּבָה, בֹּא וְרֵאָה כָּל חֲטָאֵי בְּנֵי אָדָם, כָּל מָה שְׁחָבַל וְהִשְׁחִית עַל יְדֵי הַחֲטָאִים תּוֹלָה תְּקוּנָם בְּתִשׁוּבָה, וְחֲטָאָה דְּאוּשִׁיד זִרְעָא עַל אַרְעָא וּמִחְבְּלָא אֶרְחִיָּה וְאִפִּיק זִרְעָא עַל אַרְעָא, וְהַחֲטָא שֶׁל הַשׁוֹפֵךְ זָרְעוֹ עַל הָאָרֶץ וּמִשְׁחִית דְּרָכּוֹ וּמוֹצִיא זָרַע עַל הָאָרֶץ, מִחְבֵּל לִיָּה וּמִחְבֵּל אַרְעָא, מִשְׁחִית עֲצָמוֹ וּמִשְׁחִית הָאָרֶץ, וְעָלִיָּה כְּתִיב, וְעָלִיו נֹאמַר, (כִּי אִם תִּכְבְּסִי בְּנִתְּךָ וְתִרְבִּי לָךְ בּוֹרִית) נִכְתָּם עוֹנֵךְ לְפָנָי, (פְּרוּשׁ, שְׂאֵפְלוֹ כְּשֶׁעוֹשֶׂה תִשׁוּבָה נִשְׂאָר כְּתָם מִהַעוֹן), וְכָתִיב בֵּיה וְנֹאמַר בּוֹ כִּי לֹא אֵל חֲפֵץ רָשָׁע אֶתָּה לֹא יִגוּרְךָ רָע, פְּרוּשׁ, הַחֲטָא בְּהוֹצָאת זָרַע לְבִטְלָה שֶׁהוּא נִקְרָא רַע (כְּדִלְהִלָּן) לֹא יוֹכֵל לְגוּר

מוסר

יְהוֹשֻׁעַ כִּהֵן גְּדוֹל הָיָה מֵהַ כְּתִיב בֵּיה כִּף שְׂאָר בְּנֵי עֲלָמָא עַל אַחַת כְּמָה וְכְמָה. וְהִשְׁטָן עוֹמֵד עַל יְמִינוֹ לְשִׁטְנָה וּמָה בְּהִיא עוֹד צָרִיף לְשׁוּב לְשִׁלָּה תְּהִיָּה נִשְׁמָתוֹ

הלכה פסוקה

עוֹבְרִים. (הגה) וְאִין חִילּוּק בֵּין מַלְוָה לְעֵנִי מִתְּמוּטָטִים וְכֹאֲלוֹ בּוֹפֵר בִּיצִיאַת מְצָרִים אִו לְעִשׂוֹר: בְּכָל הַנּוֹתֵן כְּרִבִּית נִכְסָיו וּבֵאלֹהֵי יִשְׂרָאֵל: גַּ תְּתוֹלָה מְעוֹתָיו לֹאמֵר

תרגום הווהר

זוהר

במחיצתו של הקדוש ברוך הוא, בר
פתשוכה סגי, חוץ אם יעשה תשובה
גדולה, והיננו תשובה מאהבה, וכתיב
ויהי ער כבור יהודה רע בעיני יי
וימיתו יי, והא אתמר. וכבר למדנו
שחטאו היה שהשחית דרכו.

אמר ליה, אמאי דאין קדשא ברוך
הוא עלמא במיאי ולא באשא ולא
במלה אחרא. עוד שאל רבי יצחק
לרבי שמעון, למה דן הקדוש ברוך
הוא את העולם במבול במים, ולא
באש ולא בדבר אחר. אמר ליה
רזא הוא, ענה לו רבי שמעון יש
בזה סוד, דהא אינון חבילו ארתיהו,
שהרי הם השחיתו דרכם, בגין דמיין

ל"ח) ויהי ער כבור יהודה רע בעיני יי וימיתוהו
יי, והא אתמר.

אמר ליה אמאי דאין קדשא ברוך הוא עלמא
במיאי ולא באשא ולא במלה אחרא. אמר
ליה רזא הוא, דהא אינון חבילו ארתיהו,
בגין דמיין עלאין ומיין תתאין לא אתחברו
כדקא יאות, מה אינון חבילו ארתיהו, בגוונא
דא מיין דבורין ונוקבין לא אתחברו, ועל
דא אתדרנו במיאי כמה דאינון חבו.

ומיין הו רתיחן ופשטו משכא מנייהו, כמה
דחבילו ארתיהו במיין רתיחן, דינא לקביל

עלאין ומיין תתאין לא אתחברו כדקא יאות, משום שעל ידי חטאם גרמו שמים העליונים
ומים התחתונים לא נתחברו פראוי (שעל ידי חטאם גרמו פרוי מדת התפארת ממדת המלכות),
מה אינון חבילו ארתיהו, בגוונא דא מיין דבורין ונוקבין לא אתחברו, כמו שהם השחיתו
דרכם, כמו כן המים העליונים הנקראים זכרים והנקראים נקבות לא נתחברו, ועל דא אתדרנו
במיאי כמה דאינון חבו, ועל זה נדונו במים במה שהם חטאו.

ומיין הו רתיחן ופשטו משכא מנייהו, והמים היו רותחין והפשטו עורם מעליהם, כמה
דחבילו ארתיהו במיין רתיחן, דינא קביל דינא, כמו שהשחיתו דרכם במים רותחים, כמו
כן נענשו מדה כנגד מדה (כמו שאמרו ז"ל בסנהדרין קח: ברותחין קלקלו וברותחין נדונו), ולקו

מוסר

נדחת לחוץ בעלותה למעלה בהיותה המקטרגים, כל שפן המלא עונות אין
נפטרת מהגוף, ודוד היה מתפלל על מספר כמה תשובה ותפלה צריך.
זה שמרה נפשי אל תמסר בידי וכשיצייר האדם בשכלו דבר זה

הלכה פסוקה

שהם של נכרי ומלנה אותם ברבית הפרעון שלא התנה עמו ואינו אומר
הקדוש ברוך הוא ופרע ממנו: ד אפילו שנותן לו יותר בשביל רבית אסור:
אם הלנה נתן לו יותר מדעתו בשעת ה אפילו לבניו ובני ביתו אסור להלות

זוהר

תרגום הזוהר

דינא, הדא הוא דכתיב נבקעו כל מעינות תהום רבא דא מיין תתאין. וארבות השמים נפתחו דא מיין עלאין. מיין עלאין ותתאין: מים העליונים, מיין עלאין ותתאין, כמו שהם פגמו במים העליונים ומים התחתונים, כמו כן לקו בשניהם:

מוסר

בהתודותו שגשמתו עולה דרך ההיכלות ונותנת חשבון ודוחין אותה לחוץ כמה ראוי שיצטרע ויבכה, ואם יזכה האדם לעשות תשובה שלימה שתהא מיתתו בנשיקה הוא נפטר מכל דיני חשבון ואשריו:

הלכה פסוקה

ברבית אף על פי שאינו מקפיד עליהם ובוראי נותנו להם במתנה: (סי' קע) ו ישראל שלוח מהנכרי ברבית אסור לישראל אחר להיות לו ערב וכו': ו נכרי שלוח מישראל ברבית אסור לישראל להיות לו ערב:

זֶה הַשַּׁעַר לְה' צְדִיקִים יִבְּאוּ בּוֹ

ליקוטי זוהר מוסר הלכה
מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ד פרשת נח

קוֹדֶם הַלִּימוּד יֵאמַר: הֲנִי רוֹצֵה לְלַמּוֹד, כְּדֵי שְׂבִיאֲנִי הַתְּלִמּוּד לִיְדֵי מַעֲשֵׂה, וְלִיְדֵי
יְדִיעַת הַתּוֹרָה. וְהַרְיֵנִי עוֹשֶׂה לְשֵׁם יְחִוּד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְנֵתֶיחָ בְּשֵׁם יְהוָה וּבְשֵׁם
אֲדֹנָי מִתִּיחָדִים יֵאָהֲדוּנָה"י עַל יְדֵי הַנֶּעְלָם בְּדַחִילוֹ וּרְחִימוּ בִּיחֻדָּא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל.

זוהר

תרגום הזוהר

(נח דף ס"ח ע"א)

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, אַף עַל גַּב דְּזַפְאָה הָוָה
נְחָ, לֹא אִיהוּ כְּדָאי (בְּגִין) דְּקַדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא יִגִּין עַל עֲלָמָא בְּגִינֵיהּ. תָּא חוּי,
מֹשֶׁה לֹא תֵלֵא מְלָה בְּזִכּוּתֵיהּ אֲלֵא בְּזִכּוּת
אַבְתָּן קַדְמָאי. אַבְל נְחָ לֹא הָוָה (נ"א לִיה)

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, אַף עַל גַּב דְּזַפְאָה
הָוָה נְחָ, לֹא אִיהוּ כְּדָאי
דְּקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יִגִּין עַל עֲלָמָא
בְּגִינֵיהּ. אַף עַל פִּי שְׂנַח הָיָה צְדִיק,
לֹא הָיָה כְּדָאי שְׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
יִגִּין עַל הָעוֹלָם בְּשִׁבְלֵוֹ (רַבִּי יְהוּדָה
קָאִי אֲלַעִיל מִינֵיהּ, שְׂמֵשֶׁה בְּקֶשׁ רַחֲמִים

עַל בְּנֵי דוֹרוֹ, וְנַח לֹא בְּקֶשׁ, וּמְפָרֵשׁ שְׁלֵא הָיָה לוֹ בְּזִכּוּת מִי לְבַקֵּשׁ, וּזְכּוּת עֲצֻמוֹ לֹא הִיתָה כָּל כֶּף
גְּדוּלָה שְׂתוּכַל לְהִגִּין). תָּא חוּי מֹשֶׁה לֹא תֵלֵא מְלָה בְּזִכּוּתֵיהּ אֲלֵא בְּזִכּוּת אַבְתָּן קַדְמָאי,
בֵּא וּרְאָה, מֹשֶׁה לֹא תֵלֵא דְבַר בְּזִכּוּתוֹ, רַק בְּזִכּוּת אַבּוֹת הָרֵאשׁוֹנִים, אַבְל נְחָ לֹא הָוָה לִיה

מוסר

(מספר תוצאות חיים)

צְרִיךְ לִירָא מִלְּפָגוּם כִּי שְׂבַעַה הָמָה עַל כָּל פְּגָם הַנֶּעֱשֵׂה שְׂבָהֵם מְצַטְייר הַכֹּל,
עֵינֵי ה' מְשׁוֹטְטוֹת הֵם מְעִידִים כְּמוֹ שְׂאָמַר הַפְּתוּב (תהלים נ"א) וְהִרְעַ

הלכה פסוקה

(שלחן ערוך יורה דעה מסימן קפ"א ואילך)

א פֵּאוֹת הַזֶּקֶן הֵם חֲמֻשָּׁה וְרַבּוּ בָהֶם הַדְּעוֹת לְפִיכֶךָ יֵרָא שָׁמַיִם יֵצֵא אֶת פְּלִם וְלֹא

זוהר

תרגום הזוהר

בְּמָאן דִּיתְלֵי זְכוּתָא כְּמִשָּׁה.

בְּמָאן דִּיתְלֵי זְכוּתָא כְּמִשָּׁה. אָבֵל נַח לֹא הָיָה לוֹ בְּמִי שֶׁיִּתְלֶה זְכוּתוֹ כְּמִשָּׁה (וְלִכְּן לֹא הִתְפַּלֵּל עַל בְּנֵי דוֹרוֹ).

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, וְעַם כָּל דָּא, כִּיּוֹן דְאָמַר לִיה קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְהַקִּימוֹתֵי אֶת בְּרִיתֵי אֲתָךְ, הָוּה לִיה לְמַבְעֵי רַחֲמֵי עֲלֵיהּ. וְקַרְבָּנָא דְאֶקְרִיב לְבַתְרָה, דִּיֶּקְרִיב לִיה מִן קַדְמַת דְנָא דִילְמָא יִשְׁכַּב רוּגְזָא מַעֲלָמָא.

פִּי כֵּן, כִּיּוֹן שֶׁאָמַר לוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְהַקִּימוֹתֵי אֶת בְּרִיתֵי אֲתָךְ, שֶׁהֲגִיד לוֹ שֶׁהוּא בְּדוֹרוֹ הַצַּדִּיק יְסוֹד עוֹלָם, הָיָה לוֹ לְבַקֵּשׁ רַחֲמִים עֲלֵיהֶם כְּרוּעָה עַל עַדְרוֹ. וְקַרְבָּנָא דְאֶקְרִיב לְבַתְרָה, דִּיֶּקְרִיב לִיה מִקְדַּמַּת דְנָא, וְהַקְרִיבֵן שֶׁהַקְרִיב לְאַחַר הַמַּבּוּל, הָיָה לוֹ לְהַקְרִיב לְפָנֵי הַמַּבּוּל, דִּילְמָא יִשְׁכַּב רוּגְזָא מַעֲלָמָא. אוּלַי יִשְׁקִיט הַחֲרוֹן אֶף מִהַעוֹלָם.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, מָאִי הָוּה לִיה לְמַעַבְדַּה, דְהָא חַיִּיבֵי עֲלָמָא הוּוּ מַרְגִּיזוֹן קָמִי קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְאִיהוּ יֶקְרִיב קַרְבָּנָא. אֱלֹא וְדָאִי נַח דְחִיל עַל גְּרַמְיָה הָוּה, בְּגִין דְלֹא יַעֲרַע בֵּיה מוֹתָא כְּגוֹ חַיִּיבֵי עֲלָמָא, דְהָוּה חַמִּי עוֹבְדֵיהוֹן בִּישׁוּן כָּל יוֹמָא, וְהִיךְ מַרְגִּזוֹן קָמִי קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא כָּל יוֹמָא.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, (חֲזוֹר לְלַמֵּד זְכוּת עַל נַח) מָאִי הָוּה לִיה לְמַעַבְדַּה, מַה הָיָה לוֹ לַעֲשׂוֹת, דְהֵלֵא לֹא עָשׂוּ תְשׁוּבָה, דְהָא חַיִּיבֵי עֲלָמָא הוּוּ מַרְגִּיזוֹן קָמִי קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְאִיהוּ יֶקְרִיב קַרְבָּנָא, דְהֵלֵא בְדַמְנַן הַהוּא רְשָׁעֵי הָעוֹלָם הָיוּ מְכַעֲסִין לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְכִי אָז יֶקְרִיב הוּא (נַח) קַרְבָּן, דְבִלִּי תְשׁוּבָה מַה יוֹעִיל הַקְרָבָן, אֱלֹא וְדָאִי נַח דְחִיל עַל גְּרַמְיָה הָוּה, בְּגִין דְלֹא יַעֲרַע בֵּיה מוֹתָא כְּגוֹ חַיִּיבֵי עֲלָמָא, אֱלֹא וְדָאִי נַח מִפְּחַד עַל עַצְמוֹ הָיָה, בְּשִׁבְלֵי שְׁלֹא יֶקְרַה לוֹ הַמִּיתָה בְּתוֹךְ רְשָׁעֵי הָעוֹלָם, דְהָוּה חַמִּי עוֹבְדֵיהוֹן בִּישָׁא כָּל יוֹמָא, וְהִיךְ מַרְגִּזוֹן קָמִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא כָּל יוֹמָא, שֶׁהָיָה רוֹאֶה מַעֲשֵׂיהֶם הָרָעִים בְּכָל יוֹם, וְאִיךְ שֶׁמְכַעֲסִים לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ

מוסר

בְּעֵינֵיךְ עֲשִׂיתִי. עוֹד מְסוּג זֶה שֶׁהוּא מְכַנֵּס הֵלֵא יֹאמְרוּ מִי גֵרַם שֶׁיִּפְגַּס הַמְצוּרַע הַזֶּה (פַּגַּם) [סְמָא"ל] הַטְּמֵא בֵּין הַקְּדוֹשִׁים, בִּינִינוּ הֵלֵא וְדָאִי יַעֲנֵשׁ. בְּפִרְט הַמְדַבֵּר

הלכה פסוקה

יַעֲבִיר תַּעַר עַל כָּל זָקְנָו כְּלָל: (ס"י רג) צְדָקָה אֵין טוֹב לִידוֹר אֱלֹא אִם יִשְׁנֹו בְּיָדוֹ בַּ צְרִיף לִיזְהַר שְׁלֹא יְדוֹר שׁוֹם דְּבַר וְאֶפִּילוֹ יִתֵּן מִיָּד: (ס"י רמו) ג כָּל אִישׁ יִשְׂרָאֵל חַיִּיב

תרגום הזוהר

ברוך הוא בכל יום, וידע שסופם להעגש בעונש קשה ולכן לא התפלל עליהם, שהוא בעצמו היה צריך לרחמים גדולים, ודי לו להפקיע את עצמו ואיך יציל אותם בזכותו ובתפלתו.

רבי יצחק אמר כל זמנא דחייבי עלמא אסגיא, כל פעם שרשעי עולם מתרבים (ונגזר עליהם ענש), זכאה דאשתבח ביניהו הוא אתפס בקדמיתא, הצדיק שנמצא ביניהם הוא נתפס בראשונה, (בשביל שלא מחה במעשיהם, או פדי שלא יראה

זוהר

רבי (אלעזר פתח) יצחק אמר, כל זמנא דחייבי עלמא אסגיא, זכאה דאשתבח ביניהו הוא אתפס בקדמיתא, דכתיב (יחזקאל ט') וממקדשי תחלו, ותנינן אל תקרי ממקדשי אלא ממקודשי. ונח היך שזיב ליה קדשא בריך הוא בין כל אינון חייביא. אלא בגין דיפקון מגיה תולדין בעלמא, דהנה צדיק פדקא יאות.

ותו דאיהו אתרי בהו כל יומא ויומא ולא קבילו מגיה, וקניי בנפשיה קרא דכתיב (שם

ברעתם), דכתיב שהשם אמר להמשחיתים וממקדשי תחלו, ותנינן ולמדנו במסכת שבת (דף נה ע"ב) אל תקרי ממקדשי אלא ממקודשי, שתתחיל המגפה במקדשי אלו הצדיקים, ונח היך שזיב ליה קודשא בריך הוא בין כל אינון חייביא, ואם פן קשה, איך הציל הקדוש ברוך הוא לנח בין כל אותם הרשעים. ומתקן, אלא בגין דיפקון מגיה תולדין בעלמא, בשביל שיצאו ממנו תולדות בעולם, דהנה צדיק פדקא יאות, שהיה צדיק כראוי, ולכן היו תולדות העולם ראויים לצאת ממנו.

ותו, דאיהו אתרי בהו כל יומא ויומא ולא קבילו מגיה, ועוד טעם שנצול, שהוא התרה בהם ברשעים כל יום ומחה בהם ולא קבלו ממנו, וקניי בנפשיה קרא וקניי בעצמו המקרא

מוסר

לשון הרע הוא הגורם הגדול שמיד (הפגם) [סמאל] עולה. ושני המלאכים ההולכים עם האדם הם בדלים ממנו והם אכלים עליו עד שובו שנאמר (ישעי' נ"ו) ואשלים נחומים לו ולאבליו ויתן אל לבו לשוב שלא יהיו המלאכים אכלים עליו. וכאשר האדם חוטא התורה באה ורושמת החטא בפניו, וכל צבאות מעלה בהיות הרושם ההוא בפניו מקללים אותו ובדלים ממנו כי רוח הטומאה שורה

הלכה פסוקה

בתלמוד תורה בין עני בין עשיר בין שלם בגופו בין בעל יסורים בין פחור בין זקן

זוהר

תרגום הזוהר

א) וְאַתָּה פִּי הַזְהַרְתָּ רִשְׁעִי וְגֹמְרִי וְכִתִּיב וְאַתָּה אֶת נַפְשִׁי הִצַּלְתָּ. מִכָּאן כָּל מָאן דְּאִזְהַר לְחֵיבָא, אִף עַל גַּב דְּלֹא קִבִּיל מִנִּיה, הוּא שׂוֹיב לִיה לְגַרְמִיָּה, וְהוּא חֵיבָא אֶתְפָּס בְּחֹבִיָּה. וְעַד כַּמָּה יִזְהַר לִיה, עַד דְּיִמְחִי לִיה, וְהָא אוֹקְמוּהָ חֲבַרְיָא:

דְּכִתִּיב וְאַתָּה פִּי הַזְהַרְתָּ רִשְׁעִי וְגֹמְרִי, וְכִתִּיב וְאַתָּה אֶת נַפְשִׁי הִצַּלְתָּ. מִכָּאן, כָּל מָאן דְּאִזְהַר לְחֵיבָא אִף עַל גַּב דְּלֹא קִבִּיל מִנִּיה הוּא שׂוֹיב לִיה לְגַרְמִיָּה. מִכָּאן לְמַדְנֵי, כָּל מִי שֶׁהִזְהִיר וְהִתְרַה לְרִשְׁעִי, אִפְלוּ שְׂלֵא קִבֵּל מִמֶּנּוּ, הוּא הִצִּיל אֶת עַצְמוֹ, וְהוּא חֵיבָא אֶתְפָּס בְּחֹבִיָּה. וְאוֹתוֹ הִרְשַׁע נִתְפָּס בְּעוֹנוֹ. וְעַד כַּמָּה יִזְהַר לִיה, עַד דְּיִמְחִי לִיה, וְעַד מְתֵי חֵיבִי לְהַזְהִירוֹ אוֹתוֹ, עַד שִׁיכְהוּ. וְהָא אוֹקְמוּהָ חֲבַרְיָא, וְהֵלֵא כֵן הַעֲמִידוּהָ הַחֲבָרִים הַהִלְכָה:

מוסר

עֲלִינוּ. וְאִמְרוּ זְכוֹרֵנָם לְבִרְכָה כִּי כָּדִי לְהַעֲבִיר הַרוּשָׁם צָרִיף שִׁיבְכָה וְיִרְחֵץ בְּדַמְעוֹת פָּנָיו. וְטוֹב לְהַעֲבִיר הַדַּמְעוֹת עַל מִצְחוֹ כִּי בְּמִצַּח (נִכְתָּמִים) [נִכְתָּבִים] הַעֲוֹנוֹת כְּדִכְתִּיב (יחזקאל ט') וְהִתְוִיתָ תִּיּוֹ עַל מִצְחוֹת הָאֲנָשִׁים וְתִהְיֶה כְּפִינָתוֹ בְּהִתְוֹדוֹתוֹ בְּאֶלְפָּא בֵּיתָא אֲשֶׁמְנוּ בְּגִדְנֵי גִזְלָנֵי וְכוּ' לְטַהַר כ"ב אוֹתִיוֹת הַפְּגוּמִים בְּעוֹנוֹתָיו וְלִקְבֹּל עֲלָיו גְּזֵרַת הַדִּין לְטַהַר הַמְדוּת וְזֶהוּ וְאַתָּה צְדִיק עַל כָּל הַבָּא

עֲלִינוּ וְכוּ'. וְצָרִיף שִׁיבְכָה כִּי שְׂמָא כְּשִׁחְטָא הָיָה הָעוֹלָם חֲצִיּוֹ זָכָאִי וְחֲצִיּוֹ חֵיבִיב וּבְעוֹנוֹתָיו הִכְרִיעַ הָעוֹלָם לְכַף חוּבָה וְכַמָּה עֲנִיִּים צוּעֵקִים בְּרַעְיָה שֶׁהוּא עֲשֶׂה שֶׁהִכְרִיעַ הָעוֹלָם לְכַף חוּבָה. וְכִלְלֵי הַפְּגָמִים הָאֵלֶּה כָּלֵל הַתְּנָא רַבִּי שְׂמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי עֲלָיו הַשְּׁלוֹם בְּדְבָרִים קְצָרִים מֵאֵן דְּעִבְרַת עַל פִּיקוּדֵי אוֹרֵייתָא כְּבִיכּוֹל פְּגִיָּם לְעִילָא וּפְגִיָּם לְתַתָּא פְּגִיָּם לְגַרְמִיָּה וְלְכָל עֲלָמִין:

הלכה פסוקה

זְמַן לְתַלְמוּד תּוֹרָה בַּיּוֹם וּבְלֵילָה שְׁנַאֲמַר וְהִגִּיתָ בּוֹ יוֹמָם וְלַיְלָה: ד' עַד אֵימְתֵי חֵיבִי לְתַלְמוּד עַד יוֹם מוֹתוֹ: ה' תַּחֲלֵת דִּינֵי שֶׁל אָדָם עַל תַּלְמוּד תּוֹרָה וְאַחַר כֵּן עַל שְׂאָר מַעֲשָׂיו:

זֶה הַשַּׁעַר לְה' צְדִיקִים יִבְּאוּ בּוֹ

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ה פרשת נח

קוֹדֶם הַלִּימוּד יֵאמַר: הִנְנִי רוֹצֵה לְלַמּוֹד, כְּדֵי שְׂבִיאֲנִי הַתְּלִמּוּד לִיֵּדִי מַעֲשֶׂה, וְלִיֵּדִי דִיעַת הַתּוֹרָה. וְהִרְיֵנִי עוֹשֶׂה לְשֵׁם יְחִוּד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְנֵתֶינָה בְּשֵׁם יְהוָה וּבְשֵׁם אֲדֹנָי מִתְּיַחֲדִים יֵאָהֲדוּנָה" עַל יְדֵי הַנֶּעְלָם בְּדַחֲלוֹ וּרְחִימוּ בִּיחֻדָּא שְׁלִים בְּשֵׁם כּל יִשְׂרָאֵל.

זוהר

תרגום הזוהר

(נח דף ע"א ע"א)

וּמִוֹרְאֵכֶם וְחַתְכֶם יִהְיֶה, מִכָּאֵן וְלְהֵלָא
יֵהָא לְכוּן דִּיּוֹקְנִין דְּבְנֵי נְשָׂא.
דְּהָא בְּקַדְמִיתָא לֹא הוּוּ דִּיּוֹקְנִין דְּבְנֵי נְשָׂא.
תָּא חֲזִי, בְּקַדְמִיתָא כְּתִיב (בראשית ט') בְּצִלָּם
אֱלֹהִים עָשָׂה אֶת הָאָדָם, וּכְתִיב (שם ה') בְּדַמּוֹת
לְהֵם צוֹרֵת בְּנֵי אָדָם.

הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּרוּךְ לְנַח וְאָמַר
וּמִוֹרְאֵכֶם וְחַתְכֶם, יִהְיֶה
מִכָּאֵן וְלְהֵלָא יֵהָא לְכוּן דִּיּוֹקְנִין
דְּבְנֵי נְשָׂא, מִכָּאֵן וְאֵילָף יִהְיֶה לְכֶם
צוֹרוֹת בְּנֵי אָדָם, וְהַחֲיוֹת יִפְחָדוּ מִכֶּם,
דְּהָא בְּקַדְמִיתָא לֹא הוּוּ דִּיּוֹקְנִין
דְּבְנֵי נְשָׂא, שְׁהֵרִי מִקּוֹדֶם לֹא הִיְתָה

תָּא חֲזִי, בְּקַדְמִיתָא כְּתִיב בְּצִלָּם אֱלֹהִים עָשָׂה אֶת הָאָדָם, וּכְתִיב (שם ה, א) בְּדַמּוֹת אֱלֹהִים

מוסר

(מספר שערי קדושה ח"ב שער א')

כָּל הַנְּאוֹת וְטוֹבוֹת הָעוֹלָם הַזֶּה הֵבֵל עַל הַבְּרִיּוֹת. אִם בְּקוּמָה זְקוּפָה פְּלֵם
הֵמָּה מַעֲשֶׂה תַעֲתוּעִים וְלָמָּה תַתְּנָאָה נִבְרָאוּ בְּצִלָּם אֱלֹהִים כְּמוֹךְ. וְאִם בְּמִשְׁפָּחָה

הלכה פסוקה

(שלחן ערוך אבן העזר מסימן כ"א כ"ב)

א צְרִיךְ אָדָם לְהִתְרַחֵק מִהַנְּשִׂים מְאֹד מְאֹד וְלִרְמוֹז בְּעֵינָיו לְאַחַת מִהַעֲרִיּוֹת וְאָסוּר
וְאָסוּר לְקַרוֹץ בִּידָיו אוֹ בְּרַגְלָיו לְשַׁחֵק עִמָּהּ לְהַקְל רֵאשׁוּ כְּפִגְמָהּ אוֹ לְהַבִּיט

זוהר

תרגום הזוהר

אלהים עשה אותו, בין דחטו, אשתנו
 דיוקנייהו מההוא דיוקנא עלאה, ואתהפכו
 אינון למדחל מקמי חיוון ברא. בקדמיתא כל
 ברין דעלמא זקפו עיניו וחמאן דיוקנא קדישא
 עלאה, וועאן ודחלין מקמיה. בין דחטו,
 אתהפך דיוקנייהו מעינייהו לדיוקנא אחרא,
 ואתהפך דבני נשא זעין ודחלין מקמי שאר
 ברין.

עשה אותו, והחיות פחדו ממנו. בין
 דחטו, אשתנו דיוקנייהו מההוא
 דיוקנא עלאה, בין שחטאו, נשתנה
 צורתם מאותה צורה העליונה,
 ואתהפכו אינון למדחל מקמי חיוון
 ברא, ונתהפכו הם לירא מפני חיות
 היצר. בקדמיתא כל ברין דעלמא
 זקפו עיניו וחמאן דיוקנא קדישא
 עלאה וועאן ודחלין מקמיה,
 בראשונה, כל בריות העולם היו
 מרימים עיניהם, וראו צורה קדושה
 עליונה, ופחדו ויראו מלפניו, בין
 דחטו אתהפך דיוקנייהו מעינייהו
 לדיוקנא אחרא, בין שחטאו,
 נתהפכה צורתם לעיניהם לצורה
 אחרת, ואתהפך דבני נשא זעין

תא חזו, כל אינון בני נשא דלא חמאן קמי
 מאריהון, ולא עברין על פקודי אורייתא, זיו
 דיוקנא דילהון לא אשתנו מחיוו דדיוקנא
 עלאה, וכל ברין דעלמא זעין ודחלין קמיה.

ודחלין מקמי שאר ברין, ונתהפך הדבר, שבני אדם מפחדים ומתיראים מלפני שאר הבריות.
 תא חזו, כל אינון בני נשא דלא חמאן קמי מאריהון, כל אותם בני אדם שלא חטאו לפני
 אדונם, ולא עברין על פקודי אורייתא, ולא עברו על מצוות התורה, זיו דיוקנא דילהון
 לא אשתנו מחיוו דדיוקנא עלאה, זיו צורתם לא נשתנה ממראה הצורה העליונה, וכל
 ברין דעלמא זעין ודחלין קמיה, וכל בריות העולם מזדעזעים ומפחדים ומתיראים מלפניו.

מוסר

כלנו בני איש אחד נחנו בני אברהם לרעתו. ואם בשררה וכבוד כמה בזוי
 יצחק ויעקב. ואם בעושר כמה ריקים המשפחה שולטים בעולם כמו שכתוב
 ופוחזים ממך עשירים יותר ממך. ועוד פי ה' מוריש ומעשיר ואל יתהלל עשיר
 בעשרו פי אולי עושר שמור לבעליו

הלכה פסוקה

בַּיּוֹמָהּ: ב אין שואלים בשלום אשה כָּלֵל: נוקפו בגון אחותו הגדולה ואחות אביו
 ג המחבק ומנשק אחת מהעריות שאין לבו הרי זה מגונה ביותר ודבר איסור הוא

תרגום הווהר

זוהר

ובשעתא דבני נשא עברין על פתגמי אורייתא
 פתגמי אורייתא, ובשעה שבני אדם
 עוברים על דברי התורה, אתחלף
 דיוקנא דילהון ובלהו זעין ודחלון
 מקמי ברין אחרניו, נתחלפה
 צורתם, וכלם (האנשים) מפחדים
 ומתיראים מפני בריות אחרות, בגין
 דאתחלף דיוקנא עלאה ואתעבר
 מנייהו, בשביל שנתחלפה צורה
 העליונה ונסתלקה מהם, וכדין,
 שלמי בהו חיות ברא, דהא לא
 חמו בהו ההוא דיוקנא עלאה
 בדיקחוי. ואז, שולטים בהם חיות
 היצר, שהרי לא רואים בהם אותה
 צורה העליונה פראוי.

ובשעתא דבני נשא עברין על פתגמי אורייתא
 אתחלף דיוקנא דילהון, ובלהו זעין ודחלון
 מקמי ברין אחרניו, בגין דאתחלף דיוקנא
 עלאה ואתעבר מנייהו, וכדין שלמי בהו
 חיות ברא, דהא לא חמו בהו ההוא דיוקנא
 עלאה בדיקחוי.

ועל פן השתא ביון דעלמא אתחדש
 במלקדמיו, בריך לון ברכתא דא, ושליט לון
 על בלא, כמה דאת אמר ובכל דגי הים
 בידכם נתנו. ואפילו נוני ימא.

רבי חייא אמר בידכם נתנו מקדמת דנא,
 דכד ברא קודשא בריך הוא עלמא, מסר

ועל פן, השתא, ביון דעלמא אתחדש במלקדמיו, ועל פן, עכשיו, אחרי המבול, פיון
 שהעולם נתחדש פבראשונה, בריך לון ברכתא דא, בריך אותם ברכה זו ומראכם וחתכם
 יהיה על כל חית הארץ, ושליט לון על בלא, והשליט אותם על הכל (אפילו על דגים),
 כמה דאת אמר כמו שנאמר ובכל דגי הים בידכם נתנו, ואפילו נוני ימא, ואפילו דגי הים
 (שהם לא נצלו בזכות נח שהרי לא נאבדו במבול, גם פן השליט הקדוש ברוך הוא האנשים עליהם).

רבי חייא אמר, בידכם נתנו אין הפונה שנתנו עכשיו בידכם, אלא הפונה שנתנו מקדמת
 דנא, עוד לפני זה, דכד ברא קודשא בריך הוא עלמא מסר בלא בידיהון, שפאשר ברא

מוסר

גדולים נטרדו מהעולם הזה ומהעולם זקנים יקח ואל יתהלל חכם בחכמתו.
 הבא פענין דואג ואחיתופל וירבעם, ואיך תתגאה ותחלתך נולדת מטפה
 ובידו יתברך להסיר שפה לנאמנים וטעם סרוחה וממעבר השתן נכנסת ויצאת.

הלכה פסוקה

ומעשה טפשים שאין קרבין לערנה כלל זקנה בין ילדה שדבר זה גורם לגלות
 חוץ מהאב לבתו והאם לבנה: (סי' כב) ערוה חוץ מהאם עם בנה והאב עם בתו:
 ד אסור להתניח עם ערוה מהעריות בין ה דוד ובית דינו גזרו על יחוד פנויה ואף

זוהר

תרגום הזוהר

כְּלָא בְיָדֵיהוֹן, דְּכְתִיב וַרְדּוּ בְדַגַּת הַיָּם וּבְעוֹף
הַשָּׁמַיִם וְגוֹמֵר:
הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הָעוֹלָם, מִסֵּר הַפֶּל
בְּיָדָם, דְּכְתִיב וַרְדּוּ בְדַגַּת הַיָּם וּבְעוֹף
הַשָּׁמַיִם וְגוֹמֵר:

מוסר

בּוֹשָׁה וּכְלִימָה אַתָּה בְּחַיִּיךָ רְמָה וְתוֹלְעָה
בְּמוֹתָךְ, וְאַף כִּי עָפַר אַתָּה וְאַל עָפַר
תְּשׁוּב וְהָיָה כְּלָא הָיָה. וְאַיִךְ תִּכְעֹס עַל
זוּלָתְךָ וְלֹא תִכְעֹס עָלֶיךָ, שְׂאֵתָהּ בְּעֵצְמָךְ
טוֹרְךָ נִפְשָׁךְ בְּאַפְךָ וְעוֹכֵד עֲבוּדָה זָרָה
בְּכַעֲסָךְ וְאַתָּה מְכַעֵס אֶת קוֹנֵךְ וְעֵתִיד
לִפְרַע מִמֶּךָ. וְאַיִךְ תִּקְפִּיד עַל הַבְּלִי הָעוֹלָם
הַזֶּה וְסוֹפָךְ לְמוֹת, וְרוּחַ עֲבָרָה בּוֹ וְאַיִנְנוּ
וְלֹא יִכְיָרְנוּ עוֹד מִקוֹמוֹ רוֹאִיו יֹאמְרוּ אִיו.

וְאַיִךְ תִּתְעַצֵּב עַל עוֹלָם שְׂאִינּוּ שְׁלָךְ וְלֹא
תִתְעַצֵּב עַל פְּרִידַת נִפְשָׁךְ מִגּוֹפְךָ בְּרַתַּת
וְזִיעַ וְאִימָה חֲשָׁכָה נוֹפְלַת עָלָיו. וְאַיִךְ
תִּחְמוֹד לְצַבּוֹר זָהָב וּלְבָנוֹת בָּתִּים וְעֲלִיּוֹת
מְרוּנֵיחִים וְהוּא לְקַבְרוֹת יוֹכֵל, אִמָּה עַל
אִמָּה בְּרוּם אִמָּה בְּאַרְץ תַּחְתִּית וּמְאוּמָה
אִין בְּיַדְךָ וְעֹזְבַת לְאַחֲרִים חִילְךָ, וְלָמָּה
תִּיגַע לְהַעֲשִׂיר וְהַכֵּל תְּלוּי בְּמִזְל אֲפִילוּ
סִפְר תוֹרָה שְׂפֵהִיכָל:

הלכה פסוקה

עַל פִּי שְׂאִינָה עֲרוּהָ: וְכָל הַמִּתְיַחַד עִם
אִשָּׁה שְׂאִסוּר לְהִתְיַחַד עִמָּה בֵּין יִשְׂרָאֵלִית

בֵּין גּוֹיָה מִבֵּין שְׂנִיָּהֶם מִפֶּת מְרֻדוֹת וּמְכַרְיוֹן
עֲלֵיהֶם חוּץ מֵאִשָּׁת אִישׁ:

זֶה הַשַּׁעַר לְהַ' צְדִיקִים יִבְוֹאוּ בּוֹ

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום ו פרשת נח

קוֹדֶם הַלִּימוּד יֵאמַר: הִנְנִי רוֹצֵה לְלַמּוֹד, כְּדֵי שְׂבִיֵאֲנִי הַתְּלִמוּד לִיָּדִי מֵעֲשֶׂה, וְלִיָּדֵי
יְדִיעַת הַתּוֹרָה. וְהִרְיֵנִי עוֹשֶׂה לְשֵׁם יְחִוּד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְנֵתֶינָהּ בְּשֵׁם יְהוּ"ה וּבְשֵׁם
אֲדֹנָי מִתִּיחָדִים יֵאָהֲדוּנָה" עַל יְדֵי הַנְּעִלָם בְּדַחִילוֹ וּרְחִימוּ בִּיחֻדָּא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל.

זוהר

תרגום הזוהר

(בראשית דף ל"ב ע"א)

תָּא חֲזִי כָּל אֵינּוֹן עֲמִיקוֹן סְתִימָן דְּנִפְקֵי מִגּוֹ
מַחְשְׁבָה, וְקֵלָא נְטִיל לֹזָן, לָא אֲתַגְלִיין
עַד דְּמִלָּה מְגַלָּה לֹזָן. מָאן מְלָה, הִיִּינוּ דְּבוּר,
וְהָאֵי דְּבוּר אֲקָרִי שַׁבַּת, וּבְגִין דְּשַׁבַּת אֲקָרִי

לִפְנֵי זֶה מְפָרֵשׁ הַכְּתוּב בְּאִיּוֹב (יב,
כב) מְגַלָּה עֲמֻקּוֹת מִנִּי חֶשֶׁךְ, וּמִמְשִׁיךְ
תָּא חֲזִי כָּל אֵינּוֹן עֲמִיקוֹן סְתִימָן
דְּנִפְקֵי מִגּוֹ מַחְשְׁבָה, בָּא וּרְאֵה,
כָּל אוֹתָם הָעֲמוּקִים הַסְּתוּמִים

הַיּוֹצֵאִים מִתּוֹךְ הַמַּחְשְׁבָה (הֵינּוּ הַמוֹחִין הַיּוֹצֵאִים מִמֵּדַת הַחֻכְמָה הַנִּקְרָאת מַחְשְׁבָה), וְקֵלָא נְטִיל
לֹזָן, וְקוֹל לֹקַח אוֹתָם (דְּהֵינּוּ מֵדַת תְּפָאֲרַת הַנִּקְרָאת קוֹל), לָא אֲתַגְלִיין עַד דְּמִלָּה מְגַלָּה לֹזָן.
אֵינָם מִתְגַּלִּים עַד שׁ"מְלָה" מְגַלָּה אוֹתָם (דְּהֵינּוּ מֵדַת הַמַּלְכוּת הַנִּקְרָאת מְלָה). וּמְפָרֵשׁ מָאן מְלָה,
מִי זֶה מְלָה, הֵיִינוּ דְּבוּר, וְהָאֵי דְּבוּר אֲקָרִי שַׁבַּת, וְזֶה הַדְּבוּר (דְּהֵינּוּ מֵדַת הַמַּלְכוּת) נִקְרָא

מוסר

(מספר שערי קדושה ח"ב שער ב')

אֲשְׁרֵי אָדָם שֶׁמְשִׁים עֲצָמוֹ כְּשׁוֹר לְעוֹל תּוֹרָה נְבִיאִים וּכְתוּבִים וְשׁוֹנָה הַלְכוֹת
וּכְחֻמּוֹר לְמִשְׁאוּי וְיוֹשֵׁב וְקוֹרָא וּמְדַרְשׁ וְיִרְפָּה בִישִׁיבָה וַיִּמְעַט בְּסַחֲוָרָה,
וְשׁוֹנָה בְּדַבְרֵי תּוֹרָה בְּכָל יוֹם תָּמִיד וְקוֹרָא מִיַּד רוּחַ הַקֹּדֶשׁ שׁוֹרָה עָלָיו וְכוּ'. אָמַר

הלכה פסוקה

(שלחן ערוך אורח חיים סימן רנ"א)

א הַעוֹשֶׂה מְלָאכָה בְּעֶרְבֵי שַׁבַּת מִן הַמְּנַחֵה וְלִמְעֻלָּה אֵינּוּ רְוָאָה סִימָן בְּרָכָה יֵשׁ מְפָרְשִׁים

זוהר

תרגום הזוהר

דבור, דבור דחול אסור בשבת.

שבת, ובגין דשבת אקרי דבור, דבור דחל אסור בשבת, ובשביל שהשבת נקרא דבור, לכן דבור דחל אסור בשבת (כי בדבור חל בשבת נותן פח להממנים בימות החל לשלט בשבת, והוא פגם גדול).

וכך הוה עביד רבי שמעון כד חמי לאמיה דהוות משתעייא, הוה אמר לה אימא שתוקי, שבת הוא ואסיר, בגין דדבור דא בעיא לשלטאה ולא אחרא.

וכך הוה עביד רבי שמעון כד חמי לאמיה דהוות משתעייא, וכך היה עושה רבי שמעון כשהיה רואה לאמו שהיתה מדברת בשבת, הוה אמר לה אמא שתוקי, שבת הוא ואסיר, היה אומר לה, אמאי, שתקי, שבת היום ואסור להרבות בדברים. בגין דדבור דא בעי לשלטאה ולא אחרא. בשביל שדבור זה (הינו מדת המלכות) צריך לשלט בשבת, ולא אחר.

והאי דבור דאיהו אתי מסטרא דחשד, מגלה עמוקות מגויה. ומשמע מגי חשד, ההוא

והאי דבור דאיהו אתי מסטרא דחשד, מגלה עמוקות מגויה, ודבור זה (דהינו מדת המלכות) שבא מצד הגבורות הנקראים חשד, מגלה עמוקות מתוכו (הינו שפע המוחין שקבלה). ומשמע מגי חשד ההוא דאתי מסטרא דחשד, משמעות הלשון מגי חשד, לזה שבא מצד החשד

מוסר

כל ימי חיינו ולבלות עצמו בהם כל ימי חיינו (וכל) [בכל] המעשים האלו ובלבד שישמור עצמו ואיבריו וגופו מכל חטא ועון זוכה לכל הכבוד הצפון לצדיקים עד שאין מגין ושיעור ואין כל עין יכולה לראות ואין כל און יכולה לשמוע

אבא אליהו זכרוננו לברכה מעיד אני עלי שמים וארץ בין איש בין אשה בין כותי בין ישראל בין עבד בין שפחה הכל לפי מעשיו של אדם רוח הקדש שורה עליו: אשרי מי ששם כל אלו נגד פניו בכל עת ויזכה להשלים בהם

הלכה פסוקה

ובליו לצורך שבת מתר כל היום. (הגהה) והוא הדין בגדי חבירו אם הוא לצורך שבת ואינו נוטל עליו שכר. (עד כאן) והוא הדין למי שפוחב ספרים לעצמו דרך למודו. (הגהה) מסתפרין כל היום אפילו מספר ישראל:

מנחה גדולה ויש מפרשים מנחה קטנה. (הגהה) ונדקא בשעושה המלאכה דרך קבע אבל אם עושה אותה דרך עראי לפי שעה ולא קבע עליה שרי ולכן מתר לכתוב אגרת שלומים וכל פיוצא כזה: ב לתקן בגדיו

זוהר

תרגום הזוהר

דְּאֵתִי מִסְמְרָא דְחֻשְׁךָ, דְּכַתִּיב מְנִי דִיקָא:

(דְּהִינּוּ מֵדַת הַמְּלָכוּת שְׁתַּקְוִינָה בָּא מַצַּד

הַגְּבוּרוֹת הַנִּקְרָאִים חֻשְׁךָ), וְאִין הַפְּוִנָה

לְמֵדַת הַגְּבוּרָה בְּעֻמָּה. דְּכַתִּיב מְנִי דִיקָא, דְּאֵם הַפְּוִנָה עַל הַגְּבוּרָה, הִיָּה צְרִיף לְכַתֵּב מְגַלָּה

עֲמָקוֹת מַחֻשְׁךָ, וּמֵלַת מְנִי לְהוֹרוֹת לְמֵדָה הַמְתַּקְנָת עַל יְדֵי הַחֻשְׁךָ:

מוסר

כְּבוֹד הַמְּתוּקָן לְצַדִּיקִים וְלַחֲסִידִים. וְכֵן וְלֹא הָאֲזִינוּ עֵין לֹא רְאָתָה אֱלֹהִים זוֹלָתָךְ

הוּא אוֹמֵר (ישעי' ס"ד) וּמַעוֹלָם לֹא שָׁמְעוּ יַעֲשֶׂה לְמַחֲכָה לוֹ:

זה השער לה' צדיקים יבואו בו

ליקוטי זוהר מוסר הלכה מ"חק לישראל" ו"יוסף לחק"

דבר יום ביומו

יום א פרשת לך לך

קודם הלימוד יאמר: הנני רוצה ללמוד, כדי שיביאני התלמוד לידי מעשה, ולידי ידיעת התורה. וחרוני עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהו"ה ובשם אדני מתיחדים יאהדונה"י על ידי הנעלם בדחילו ורחימו ביחודא שלים בשם כל ישראל.

תרגום הזוהר

זוהר

(לך דף ע"ו ע"ב)

לך לך מארצך וגומר, רבי אבא פתח ואמר, פתח לבאר למה נתקרב אברהם ביותר, ואמר פתיב שמעו אלי אבירי לב הרחוקים מצדקה. שמעו אלי אבירי לב, פמה תקיפין דחיבאי, דחייבאי דחמאן שבילי ואורחי דאורייתא, ולא מסתפלן בהו, פמה קשה לבם של הרשעים, שרואים שבילי פנימיות התורה, ודרכי נגלות התורה, ואינם מתבוננים	לך לך מארצך וגומר, רבי אבא פתח לבאר למה נתקרב אברהם ביותר, ואמר פתיב שמעו אלי אבירי לב הרחוקים מצדקה. שמעו אלי אבירי לב, פמה תקיפין דחיבאי, דחייבאי דחמאן שבילי ואורחי דאורייתא, ולא מסתפלן בהו, פמה קשה לבם של הרשעים, שרואים שבילי פנימיות התורה, ודרכי נגלות התורה, ואינם מתבוננים
---	---

מוסר

(מספר חסידים סי' ל"ד)

יכרת ה' כל שפתי חלקות לשון מדברת גדולות (תהלים י"ב). כל המספר של לשון הרע כאלו כפר בעקר דכתיב בתריה	(שם) אשר אמרו ללשונו נגביר שפתינו אתנו מי אדון לנו. בא וראה פמה פחו של לשון הרע שאין לו שיעור ונלמד
---	---

הלכה פסוקה

(שלחן ערוך יורה דעה סימן של"ד)

על עשרים וארבעה דברים מנדין את אפילו לאחר מותו. ב המבזה שליח בית האדם ואלו הן: א המבזה את החכם דין. ג הקורא לחבירו עבד. ד המזלזל בדבר

זוהר

תרגום הזוהר

דְּלֵא מְהֵרִין בְּתִיבְתָא לְגַבֵּי מְרִיהוֹן, וְאֶקְרוּן אַבְיָרֵי לֵב הֶרְחֻקִים מִצְדָּקָה, דְּמִתְרַחֲמֵי מֵאוֹרֵייתָא.

וּמִסְתַּכְלִים בְּהֵם. וְלִבְיָהוּ תִקְיָפִין דְּלֵא מְהֵרִין בְּתִיבְתָא לְגַבֵּי מְרִיהוֹן, וְלִבְסָ חֲזַק שְׂאִינְס חוֹזְרִים בְּתִשׁוּבָה אֲצֵל אֲדוֹנָם, וְאֶקְרוּן וְנִקְרְאִים אַבְיָרֵי לֵב, הֶרְחֻקִים מִצְדָּקָה, דְּמִתְרַחֲמֵי מֵאוֹרֵייתָא. מִשׁוּם שְׂמִתְרַחֲמִים מִן הַתּוֹרָה הַנִּקְרֵאת צְדָקָה.

רַבִּי חֲזַקְיָה אָמַר, דְּמִתְרַחֲמֵי מִקֹּדֶשׁ בְּרִידָה הוּא וְאִינוּן רְחִיקִין מִנְיָה, וּבְגִין כִּד אֶקְרוּן אַבְיָרֵי לֵב הֶרְחֻקִים מִצְדָּקָה, דְּלֵא בְּעָאן לְקַרְבָּא לְגַבֵּי קֹדֶשׁא בְּרִידָה הוּא, בְּגִין כִּד אִינוּן רְחֻקִים מִצְדָּקָה. כִּיּוֹן דְּאִינוּן רְחֻקִים מִצְדָּקָה רְחֻקִים אִינוּן מִשְׁלוֹם דְּלִית לֹון שְׁלוֹם. דְּכִתְיִב (ישעיה מ"ח) אֵין שְׁלוֹם אָמַר יְיָ לְרָשָׁעִים. מָאִי טַעְמָא בְּגִין דְּאִינוּן רְחֻקִים מִצְדָּקָה.

רַבִּי חֲזַקְיָה אָמַר (לְכָאֵר מְלוֹת הֶרְחֻקִים מִצְדָּקָה) דְּמִתְרַחֲמֵי מִקֹּדֶשׁא בְּרִידָה הוּא וְאִינוּן רְחִיקִין מִנְיָה, שְׂמִתְרַחֲמֵי מִהַקְדוּשׁ בְּרוּף הוּא, וְהֵם רְחֻקִים מִמְּנֵי, וּבְגִין כִּד אֶקְרוּן אַבְיָרֵי לֵב הֶרְחֻקִים מִצְדָּקָה, וּבִשְׁבִיל זֶה נִקְרְאִים אַבְיָרֵי לֵב הֶרְחֻקִים מִצְדָּקָה, דְּלֵא בְּעָאן לְקַרְבָּא לְגַבֵּי קֹדֶשׁא בְּרִידָה הוּא, בְּגִין כִּד אִינוּן רְחֻקִים מִצְדָּקָה, שְׂאִינְס רוּצִים לְהִתְקַרְבַּ לְגַבֵּי הַקְדוּשׁ בְּרוּף הוּא שְׁנִקְרָא צְדָקָה (שְׁפַל הָעוֹלָם נִזוֹן מִצְדָּקָתוֹ) בְּשְׁבִיל זֶה הֵם רְחֻקִים מִצְדָּקָה. כִּיּוֹן דְּאִינוּן רְחֻקִים מִצְדָּקָה, רְחֻקִים אִינוּן מִשְׁלוֹם דְּלִית לֹון שְׁלוֹם, כִּיּוֹן שְׂהֵם רְחֻקִים מִצְדָּקָה, הֵם רְחֻקִים מִשְׁלוֹם (מִדַּת הַצְדָּקָה הִיא תִפְאָרַת, מִדַּת הַשְׁלוֹם הִיא יְסוּד, וּגְוַף וּבְרִית חֲשׁוֹב פְּאָחַד) דְּאִין לְהֵם שְׁלוֹם, דְּכִתְיִב אֵין שְׁלוֹם אָמַר יְיָ לְרָשָׁעִים. מָאִי טַעְמָא אֵין לְהֵם שְׁלוֹם, בְּגִין דְּאִינוּן רְחֻקִים מִצְדָּקָה, בְּשְׁבִיל שְׂהֵם רְחֻקִים מִצְדָּקָה.

מוסר

לָךְ [וּמָה יוֹסִיף לָךְ] לְשׁוֹן רְמִיָה, אָמַר הַקְדוּשׁ בְּרוּף הוּא לְלִשׁוֹן מָה אַעֲשֶׂה לָךְ כֹּל אֲבָרֵי שֶׁל אָדָם מִבְּחוּץ וְאֵתָה מִבְּפָנִים. וְלֵא עוֹד אֵלָא שְׂתַקְנַתִּי לָךְ שְׂתִי חוֹמוֹת

מִמְרַגְלִים וּמָה הַמוֹצִיא שֶׁם רַע עַל שְׂאִין שׁוֹמְעִין וְרוֹאִים וּמִקְפִידִים בְּכַזְיוֹנָם כִּד הַמוֹצִיא שֶׁם רַע עַל חֲבִירוֹ הַנוֹצֵר בְּצֵלָם וְדַמּוֹת עַל אַחַת כַּמָּה וְכַמָּה. וּמָה יִתֵּן

הלכה פסוקה

בְּרִשׁוֹתוֹ דְּבַר הַמְזִיק מְנַדִּין אוֹתוֹ עַד שְׂסִיר הַנֶּזֶק. ח הַמּוֹכֵר קֶרֶקַע שְׁלוֹ לְנִכְרֵי מְנַדִּין אוֹתוֹ עַד שְׂיִקְבַּל עָלָיו כֹּל אוֹנָם שְׂכִיבָא מִהַנְּכָרִי לְיִשְׂרָאֵל חֲבִירוֹ בַּעַל הַמְצָר.

אָחַד מִדְּבָרֵי סוֹפְרִים וְאֵין צְרִיד לֹאמַר מִדְּבָרֵי תּוֹרָה. ה מִי שְׂשָׁלְחוֹ לוֹ בֵּית דִּין וְקִבְעוּ לוֹ זְמַן וְלֵא בָּא. ו מִי שְׂשָׁלָא קֶבֶל עָלָיו אֵת הַדִּין מְנַדִּין אוֹתוֹ עַד שְׂיִתֵּן. ז מִי שְׂשִׁישׁ

תרגום הווהר

זוהר

תא חזי אברהם בעי לקרבא לקודשא ברוך הוא, ונתקרב, ה' הוא, ונתקרב. ה' הוא דכתיב וזהו שנאמר אהבת צדק ותשנא רשע. בגין בשביל דאהב צדק ושנא רשע, אתקרב לצדקה, (צדק היא מדת המלכות, וכשאהב את המלכות נתקרב למדת התפארת המתחבר עמה), ועל דא כתיב ועל זה נאמר אברהם אוהבי מאי טעמא אוהבי, למה נקרא אוהבי, בגין דכתיב מפני שנאמר אהבת צדק. רחימותא דקודשא ברוך הוא דרחים ליה אברהם מפל

תא חזי אברהם בעי לקרבא לקודשא ברוך הוא, ונתקרב, ה' הוא, ונתקרב. ה' הוא דכתיב (תהלים מ"ה) אהבת צדק ותשנא רשע. בגין דאהב צדק ושנא רשע. אתקרב לצדקה. ועל דא כתיב (ישעיה מ"א) אברהם אוהבי. מאי טעמא אוהבי, בגין דכתיב אהבת צדק. רחימותא דקודשא ברוך הוא דרחים ליה אברהם מפל בגי דריה דהו אבירי לב, ואינון רחוקים מצדקה כמה דאתמר.

רבי יוסי פתח (תהלים פ"ד) מה ידירות משפנותיך יי צבאות. במה אית לון לבני נשא לאסתכלא בגי דריה דהו אבירי לב, אהבת הקדוש ברוך הוא שאהב אותו אברהם יותר מפל בני דורו, שהיו אבירי לב, ואינון רחוקים מצדקה כמה דאתמר, והם רחוקים מן הקדוש ברוך הוא שנקרא צדקה, כמו שאמרנו.

רבי יוסי פתח, כתיב מה ידירות משפנותיך יי צבאות. במה אית לון לבני נשא לאסתכלא

מוסר

אחד של עצם ואחד של בשר של עצם השנים ושל בשר השפתיים. ברוב דברים לא יחדל פשע. לעולם ירבה אדם בשתיקה ואל ידבר כלל אלא בדברי חכמים או בדברים הצריכים לו לצורך גופו. אמרו עליו על רב תלמידו של רבינו הקדוש שלא שח שיחה בטלה כל ימיו. כל השח שיחת חולין עובר בעשה. שנאמר (דברים ו') ודברת בם ולא בדברים אחרים ולא הפא מפלל עשה עשה. ויש אומרים בלאו ועשה שנאמר (קהלת א') כל הדברים

הלכה פסוקה

מה המעיד על ישראל בערבאות של נכרים והוציא מפנו ממון בעדותו שלא כדון מנדין אותו עד שישלם. י טבח פהן שאינו מפריש המתנות ונותנם לכהן אחר מנדין

זוהר

תרגום הזוהר

בפולחנא דקדשא בריך הוא, דהא כל בני יש להם לבני אדם להסתפל ולהתבונן בעבודת הקדוש ברוך הוא לעשותו פראוי, דהא כל בני נשא לא ידעי ולא מסתפלי על מה קאים עלמא, ואינון על מה קיימין, שהרי כל בני האדם לא יודעים ולא משגיחים על מה עומד העולם ועל מה הם קימים (פי לפעמים על ידי קיים מצוה אחת מכריע את כל העולם לכף זכות).

דכד ברא קדשא בריך הוא עלמא שפאשר ברא הקדוש ברוך הוא העולם, עבד שמיא מאש וממים מתערבין בחדא, ולא הווי נקדשין, ולא יגדרי, עשה השמים מאש ומים מתערבים פאחת, ולא היו נקדשים, ולא יגדרי, ונקימי ברוחא עלאה, ואחר כך נקדשו ועומדים ברוח עליון, ומתמן שתיל עלמא לקיימא על סמכין, ומשם שתל ונטע העולם להתקים על עמודים (אדנים). ואינון סמכין לא קיימין אלא בההוא רוחא, ואותם העמודים (האדנים) אינם עומדים אלא באותו רוח עליון הנזכר, ובשעתא דההוא רוחא אסתלק בלהו מרפפין וועיון, ועלמא ארתת, ובשעה שאותו הרוח מסתלק, כלם מתרופפים ומזדעזעים, והעולם רועד, הדא הוא דכתיב וזה הוא שנאמר המרגיז ארץ ממקומה ועמודיה יתפלצון. וכלא קאים על אורייתא, והכל

בפולחנא דקדשא בריך הוא, דהא כל בני נשא לא ידעי ולא מסתפלי על מה קאים עלמא, ואינון על מה קיימין.

דכד ברא קדשא בריך הוא עלמא עבד שמיא מאש וממים מתערבין בחדא, ולא הווי נקדשין, ולא יגדרי, עשה השמים מאש ומים מתערבים פאחת, ולא היו נקדשים, ולא יגדרי, ונקימי ברוחא עלאה, ואחר כך נקדשו ועומדים ברוח עליון, ומתמן שתיל עלמא לקיימא על סמכין, ומשם שתל ונטע העולם להתקים על עמודים (אדנים). ואינון סמכין לא קיימין אלא בההוא רוחא, ובשעתא דההוא רוחא אסתלק, בלהו מרפפין וועיון, ועלמא ארתת, הדא הוא דכתיב (איוב ט') המרגיז ארץ ממקומה ועמודיה יתפלצון. וכלא קאים על

מתערבין בחדא, ולא הווי נקדשין, ולא יגדרי, עשה השמים מאש ומים מתערבים פאחת, ולא היו נקדשים, ולא יגדרי, ונקימי ברוחא עלאה, ואחר כך נקדשו ועומדים ברוח עליון, ומתמן שתיל עלמא לקיימא על סמכין, ומשם שתל ונטע העולם להתקים על עמודים (אדנים). ואינון סמכין לא קיימין אלא בההוא רוחא, ואותם העמודים (האדנים) אינם עומדים אלא באותו רוח עליון הנזכר, ובשעתא דההוא רוחא אסתלק בלהו מרפפין וועיון, ועלמא ארתת, ובשעה שאותו הרוח מסתלק, כלם מתרופפים ומזדעזעים, והעולם רועד, הדא הוא דכתיב וזה הוא שנאמר המרגיז ארץ ממקומה ועמודיה יתפלצון. וכלא קאים על אורייתא, והכל

מוסר

יהיו דבריו של אדם מעטים וענייניהם מרבים. וכן אמרו חכמים לעולם ישנה אדם לתלמידיו דרך קצרה. אבל אם

יגעים לא יוכל איש לדבר ואפילו בצרכי גופו לא ירבה דברים פי אם מעט מה שצריך לו בהכרח גופו. וכן בדברי תורה

הלכה פסוקה

יה המעבב את הרבים מלעשות מצוה. יט טבח שניצאת מריפה מתחת ידו. כ טבח שלא הראה בדיקת ספינו לחכם. כא המקשה עצמו לדעת. כב המגרש את

יד המביא את הרבים לידי אכילת קדשים בחוץ. מז המביא רבים לידי חלול השם. מז המחשב שנים וקובע חדשים בחוץ לארץ. יז המכשיל את העור.

תרגום הווהר

זוהר

עומד על התורה, דבר ישראל
 משתדלי באורייתא, מתקנים
 עלמא, ואינון קיימין וסמכין קיימין
 באתרייהו בקיומא שלים. שפאשר
 ישראל עוסקים בתורה, מתקנים
 העולם, ואותם העמודים והאדנים
 עומדים במקומם בקיום שלם.

אורייתא, דבר ישראל משתדלי באורייתא
 מתקנים עלמא, ואינון קיימין וסמכין קיימין
 באתרייהו שלים.

תא חזי, בשעתא דאתער פלגות
 ליליא, בא וראה, בשעה שנתעורר
 חצות הלילה, וקודשא בריך הוא
 עאל לגנתא דעדן לאשתעשעא עם

תא חזי, בשעתא דאתער פלגות ליליא,
 וקודשא בריך הוא עאל לגנתא דעדן
 לאשתעשעא עם צדיקיא, בלהו אילנין
 דבגנתא דעדן מזמרין ומשבחין קמיה. דכתיב
 (דה"א ט"ו) אָז יִרְנְנוּ עַצֵּי הַיַּעַר וכו':

צדיקיא, והקדוש ברוך הוא נכנס לגן עדן להשתעשע עם הצדיקים, בלהו אילנין דבגנתא
 דעדן מזמרין ומשבחין קמיה, כל האילנות שבגן עדן מזמרין ומשבחין לפניו, דכתיב אָז
 יִרְנְנוּ עַצֵּי הַיַּעַר וגו':

מוסר

דבריו מרבים וענייניו מועטים זה ענין
 סכלות שנאמר (קהלת ה') וקול פסיל ברוב
 דברים. סייג לחכמה שתיקה. לפיכך אל
 ימהר אדם להשיב ואל ירבה לדבר וגם
 ילמד בשוכה ונחת בלא צעקה בלא
 אריכות שדברי חכמים בנחת נשמעים:

הלכה פסוקה

אשתו ועשו בינו ובינה שתפות או משא
 ומתן המביאין להזקק זה לזה בשביבאו לבית
 דין מנדין אותם. כג חכם ששמועתו רעה.
 כד המנדה למי שאינו חייב גדי (הגה)
 ואין צריכין לענין גדי עדות וראיה ברורה
 אלא אומד הדעת באמתות הדברים
 שהתובע טוען ברי ואז אפילו אשה אפילו
 קטן נאמן אם הדעת נותן שאמת הדבר:

